



GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, TRAVANJ 2012. ■ GODIŠTE VI ■ BROJ 32 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

4

DOGAĐAJNICA

Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika u Jasenovcu

Blagoslov novog svetohraništa i kapele u Katedrali

18

ŽIVOT MLADIH

U Požegi održana vjeronaučna olimpijada

20

OBITELJ

Obitelj Pejić iz župe sv. Marije Magdalene u Štivici

21

GOSPODARSTVO

Vera Pečanić – poduzetnica iz Lipika

22

ŽUPNI SLIKOPIS

Predstavljamo Župu sv. Alojzija Gonzage iz Čaglina



U Isusovu uskrsnuću, čovjek – ranjen zlom i grijehom – zahvaćen je životvornim Duhom, oslobođen nemoći i smrti te konačno ostvaren u punini i cjelovitosti svoga postojanja. Dogodio se tako najveći životni pomak!



Sretan Uskrs!

Hvala Bogu koji nam daje pobjedu po Gospodinu



*Časna braćo svećenici i đakoni,
poštovani redovnici i redovnice,
cijenjeni bogoslovi, sjemeništarci i vjeroučitelji,
dragi vjernici!*

*Hvala Bogu koji nam daje pobjedu
po Gospodinu našem Isusu Kristu! (1 Kor 15, 57).*

Od srca vam čestitam Uskrs sa željom da vas Bog nade ispunи svakom radošću (usp. Rim 15,13).

1 Promjena stanja krize i siromaštva

U vremenu teške gospodarske krize u Hrvatskoj, svjedoci smo gotovo svakodnevnih gubitaka radnih mjestra, neriješenih poljoprivredničkih problema, osiromašenja brojnih ljudi i obitelji, straha pred budućnošću. U tim zbivanjima od velike je važnosti da državna uprava učini sve kako bi se sačuvala preostala i otvorila nova radna mjesta i kako bi se pomoglo najsramašnjima, a mi ostali trebamo učiniti sve što je u okviru naših mogućnosti kako bismo iskazali solidarnost s braćom i sestrama u nevolji. Poraditi trebamo na promjeni toga stanja. No, promjenu ne mogu pokrenuti oni koji se bave negativnostima, promašajima, neuspjesima ili kriminalom pojedinaca i skupina, nego oni koji su usmjereni na budućnost, strateški razmišljaju, imaju jasan cilj i pronalaze sredstva kojima će ga postići. Našu sadašnjicu treba oblikovati u skladu s budućnošću, s ciljem koji je pred nama, a cilj nas ispunja nadom i spremnošću da prihvatimo žrtvu bez koje nema uspjeha.

Promjenu ne mogu pokrenuti oni koji se bave negativnostima, promašajima, neuspjesima ili kriminalom pojedinaca i skupina, nego oni koji su usmjereni na budućnost, strateški razmišljaju, imaju jasan cilj i pronalaze sredstva kojima će ga postići. Našu sadašnjicu treba oblikovati u skladu s budućnošću, s ciljem koji je pred nama, a cilj nas ispunja nadom i spremnošću da prihvatimo žrtvu bez koje nema uspjeha.

2 Cjelovit čovjekov napredak

Pritom moramo biti realni i uvjeti da gospodarsko poboljšanje nije u stanju domijeti cjelovit čovjekov napredak. I u društвima s najvišim materijalnim standardom ostaje pitanje boli, zla, trpljenja, neuspjeha, prolaznosti, ranjenosti, i konačno – smrti. Znanstveni pristup stvarnosti i čovjeku donio je mnoga dobra, ali s obzirom na spomenuta egzistencijalna pitanja našega ljudskoga postojanja, on nema odgovora. Znanosti je dostupno samo ono materijalno-psihiko, što je Stvoritelj stvorio u šest dana. Sveti pismo izvješće da je nakon svega Bog stvorio čovjeka posebnim zahvatom, oblikovao ga od praha zemaljskoga i »udahnuo dah života« (Post 2,7) po kojem je on postao živo biće. Čovjek po svojoj materijalnoj i psihičkoj određenosti pripada stvarnosti koja ga okružuje a po duhu je nadilazi. U Božjem »dahu života« krije se njegova otvorenost za promjenu i mogućnost novoga. Sveti pismo nam svjedoči kako je ranjenost grijehom potamnila čovjekovo prvotno stanje, oslabila mu snagu životvornoga Božjega

daha, okrenula ga k ovostranosti, uronila u nemoć i smrt, ali nije odvratila usmjerenost njegove egzistencije prema stvarnosti Duha niti oduzela mogućnost obraćenja i promjene na bolje.

3 Istinska budućnost je u prođoru Duha

Valjalo bi, upravo o Uskrsu, odmjereno i temeljito promisliti što nam se u Hrvatskoj događa na različitim razinama života, kako ne bismo – zauzeti važnim gospodarskim pitanjima – izgubili iz vida cjelovitost našega postojanja. I ovih smo dana svjedoci da se znanstvenu, ograničenu istinu može apsolutizirati i čovjeka lako svesti na »materijal« za postizavanje vlastitih političkih ili drugih probitaka, te – nijekanjem početka ljudskog postojanja u njegovu začeću i prihvaćanjem abortusa, eutanazije ili asistiranoga samoubojstva – upasti u zamku manipuliranja ljudskim životom i smrću. Brojni su znanstvenici koji u dimenziji čovjekova duha, u jedinstvenoj i neponovljivoj osobi prepoznaju njegovu veličinu i nepovredivost, otvorenost za napredak te suvremenu antropološku znanost povezuju s vjerom, kako bi cjelovito pristupili čovjeku i služili njegovu istinskomu dobru. Ne bismo li i u Hrvatskoj – upravo radi toga istoga dobra – trebali imati više sluha jedni za druge i za vrijednosti duha koje su uljudile našu prošlost? Ne bismo li se trebali složiti oko strateških pitanja koja se odnose na svakoga čovjeka, a ne samo na onoga iz pojedine interesne skupine? Svetkovina Isusova uskrsnuća izazov je i u tom smislu te bi ga valjalo prihvatići.

našem Isusu Kristu!

(I Kor 15, 57)

4 U Isusu Kristu darovana nam je najveća mogućnost ostvarenja ljudskoga života

U Isusovu uskrsnuću, čovjek – ranjen zlom i grijehom – zahvaćen je životvornim Duhom, oslobođen nemoći i smrти te konačno ostvaren u punini i cjelovitosti svoga postojanja. Dogodio se tako najveći životni pomak! Isusovo uskršnje je jamstvo da je povijest čovječanstva i svemira snagom Duha usmjerena prema svome cilju. Sv. Ivan tumači da je Isus umro upravo da bi nam darovao svoga Duha: »I prignuvši glavu, predal duh« (Iv 19,30). Na sam dan uskrsnuća Isus se ukazuje svojim učenicima »dahne u njih i kaže im: ‹Primite Duha Svetoga!›« (Iv 20,22), da bi ih snagom Duha ospособio za praštanje kojim razvezuje spone naše zarobljenosti zlom i grijehom. Konačno, on uzlazi k Ocu da bi na dan Pedesetnice svojima poslao dar Duha Svetoga (usp. Iv 16,7), koji ih stavlja u takav odnos s njegovim proslavljenim tijelom da se Crkva – zajednica rođena u snazi Duha – s pravom naziva i jest »Tijelo Kristovo« (1 Kor 12,27; Ef 1,23; Kol 1,24). Tako nas Objava Božja uvjerava da čovjek ulazi u najveće mogućnosti života kad sebe povjeri Isusu Kristu, i kada po daru njegova Duha postane dionikom istinskoga života koji nema zalaza. U krštenju nas je Isus Krist već pridružio svojoj sudbini, prenio iz smrti u život, svetom potvrdom ugradio nas snagom Duha u Crkvu, u živi svoj organizam, a u euharistiji primamo i postajemo Tijelo njegovo, zajedničari preobrazbe koja će se u punini očitovati o drugom Isusovu dolasku. U svetim sakramentima mi nismo tek nešto primili, nego smo snagom Duha postali nova stvorenja. Ima li nešto važnije u našemu životu čemu bismo trebali posvetiti veću pozornost, zbog čega bismo se trebali radovati, u čemu bismo trebali svjesno i opredijeljeno ustrajavati i što bismo trebali svakodnevno svjedočiti?

U svetim sakramentima mi nismo tek nešto primili, nego smo snagom Duha postali nova stvorenja. Ima li nešto važnije u našemu životu čemu bismo trebali posvetiti veću pozornost, zbog čega bismo se trebali radovati, u čemu bismo trebali svjesno i opredijeljeno ustrajavati i što bismo trebali svakodnevno svjedočiti?

5 Ustrajati u vjernosti Isusu Kristu

Na početku ovogodišnje Evangelizacijske korizme, 70.000 obitelji Požeške biskupije primilo je knjižicu – *Evandelje po Marku*. Namjera nam je bila učiniti najveće dobro u ovim teškim vremenima, tj. potaknuti što više ljudi na čitanje i razmatranje Isusovih riječi i djela, kako bismo ponovo otkrili jedinstvenost i snagu njegove osobe, stekli o njemu dublje iskustvo i životom ga cjelovitije prihvatali. Nakana je bila da – polazeći od onoga što već jesmo i što ćemo u konačnici još postati po daru njegova životvornoga Duha – oblikujemo svoju sadašnjost. Kao što u obnovi na gospodarskome području trebamo djelovati u skladu sa ciljem kojega želimo postići, tako konačni cilj i smisao našega života u Isusu Kristu traži da u svojoj svakodnevici živimo ono što služi tome postignuću. Ne iznevjerimo sebe, nego obnovljenim opredijeljenjem usmjerimo naš život prema konačnom cilju do kojeg nas može dovesti samo Isusov Duh.

Braćo i sestre. Svima vam zahvaljujem što ste tijekom Evangelizacijske korizme nastojali sudjelovati na predloženim programima u obitelji i župi, što ste svojim korizmenim novčanim prilogom posvjedočili osjetljivost za braću i sestre u nevolji. Pozivam vas da i u uskrsnome vremenu, sve do svetkovine Pedesetnice, ustrajete u drugovanju s Božjom riječju, sudjelujete na svetim otajstvima u crkvi, učvršćujete svoju ukorijenjenost u Isusa Krista, te duhovno rastete i svjedočite Božju pobjedu života usred hrvatskih nemoći i umiranja. Tako ćemo na naj-

bolji način ući u Godinu vjere, koju je, od idućega mjeseca listopada, proglašio papa Benedikt XVI.

Molim da Gospodin svojim Duhom rasvjetli vaše tmine, udijeli vam snagu u slabosti, ospособi vas za praštanje te vam daruje ljubav kako biste iskustveno bili dionici njegove pobjede.

U radosti uskrsne nade, srdačno Vas i s poštovanjem pozdravljam.

Požega, 1. travnja 2012.

† Antun Škvorčević
požeški biskup



Ovi smo dana svjedoci da se znanstvenu, ograničenu istinu može apsolutizirati i čovjeka lako svesti na »materijal« za postizavanje vlastitih političkih ili drugih probitaka, te – nijekanjem početka ljudskog postojanja u njegovu začeću i prihvaćanjem abortusa, eutanazije ili asistiranoga samoubojstva – upasti u zamku manipuliranja ljudskim životom i smrću.

SREDIŠNJE POKORNIČKO-MOLITVENO SLAVLJE DANA OBNOVE ČIŠĆENJA PAMĆENJA I SPOMENA

Zbog dostojanstva žrtava i časti hrvatskog treba utvrditi punu jasenovačku istinu

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: D. Mirković



Središnje pokorničko-molitveno slavlje na Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika u Požeškoj biskupiji održano je na Žalosni petak, 30. ožujka u župnoj crkvi u Jasenovcu. Na njemu su sudjelovali biskupi Đakovačko-osječke crkvene pokrajine, a predvodio ga je nadbiskup i metropolit Marin Srakić, predsjednik Hrvatske biskupske konferencije.

Molitva za Božje praštanje

Otvarajući slavlje domaći biskup Antun Škvorčević je kazao: „Požeška biskupija slavi danas dvanaesti Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika. Usred Evangelizacijske korizme okupili smo se u Jasenovcu na središnje biskupijsko pokorničko-molitveno slavlje kako bismo u mjestu teških stradanja pod Isusov križ sabrali sve nepravedne osude, progone, mučenja, ponižavanja i ubijanja nedužnih ljudi u totalitarnim sustavima dvadesetog stoljeća, evandeoski raspoložili svoja srca prema žrtvama i zločincima, molili za sve Božje praštanje i milosrđe kako bi njenim lijekom bile ozdravljene rane koje još bole. Kao hodočasnici sjedinjujemo se s Gospom Jasenovačkom i oplakujemo sve pripadnike bilo kojeg naroda, vjere ili svjetonazora koje je ljudska zloča prezrela i osudila na smrt. Ujedno uzdižemo svoju zahvalnost za sve one koji su u vjernosti Bogu, Crkvi i svome narodu podnijeli mučeništvo u teškim vremenima progona.“

Pješice hodočastili

Potom je biskup pozdravio sve nazočne: „Bratski i od sreća pozdravljam nazočne biskupe Đakovačko-osječke crkvene pokrajine: nadbiskupa i metropolita Marina Srakića, predsjednika Hrvatske biskupske konferencije, predvoditelja ovog slavlja; msgr. Đuru Gašparovića, srijemskog biskupa, i msgr. Đuru Hranića, đakovačko-osječkog pomoćnog biskupa koji će održati homiliju. Pozdravljam članove požeškoga Stolnog kaptola na čelu s prepoštom msgr. Josipom Devčićem, zapadno-slavonskog arhiđakona i pakračkog župnika Matiju Jurkovića, svećenike Novljanskog dekanata predvođene dekanom Milanom Vidakovićem, redovnike i redovnice, jasenovačke župljane na čelu sa župnikom Marijom Cimbalom, sve drage hodočasnike, posebno pješake koji su danas sudjelovali na kršćnom putu od Lipovljana do Jasenovca ili stigli pješice iz župa Novljanskog dekanata, Pakrac i Okučana.“

Manipuliranja s jasenovačkim logorom

Biskup Škvorčević je upozorio kako je jasenovački logor još od onih tužnih vremena zla pa do danas ostao za pojedince i skupine povod pravljenja vlastitih računa i obračuna u kojem ponovno stradavaju nedužne žrtve. – Svi oni koji imaju određene odgovornosti u hrvatskom društvu dužni su zbog samih žrtava i njihova dostojanstva te zbog časti hrvatskog naroda truditi

se oko pune jasenovačke istine, kako bi se ujedno odgovorilo i na najnovije pokušaje manipuliranja Katoličkom crkvom glede Jasenovca. A mi, okupljeni na ovo pokorničko slavlje, vjerni službi pomirenja koju nam je povjerio naš Gospodin Isus, pridružujemo se njegovu vapaju na Križu i molimo za sve zločince: ‘Oče, oprosti im, ne znaju što čine’ (Lk 23, 34). Ujedno svaku jasenovačku, starogradišku, bleiburšku, domovinsko-ratnu i drugu žrtvu povjeravamo Isusovoj ljubavi na križu kojom je raskajanom razbojniku obećao: ‘Danas ćeš biti sa mnom u raju’ (Lk 23, 43). Molimo Gospodina da nam po zagovoru svoje slete Majke daruje sposobnost boriti se protiv zla, zločincima praštati, a žrtve i sve druge ljubiti da budemo ‘Sinovi svoga Oca na nebesima’ (Mt 5, 45). Neka Gospodin vidi našu skrušenost te primi molitvu i pokoru našu! – kazao je biskup Škvorčević.

Poziv na obraćenje i kajanje

U pozdravnoj riječi nadbiskup Srakić je zahvalio biskupu Škvorčeviću na pozivu da predvodi u Jasenovcu pokorničko slavlje i rekao da smo se sabrali moliti Gospodina da nad našim slabostima i slabostima prijašnjih generacija izrekne sud milosrđa, da nam pomogne u budućnosti više računati na njegovu milost i pomoći. Pakijski čin prevodio je biskup Škvorčević na temelju liturgijskog teksta pape Ivana Pavla II. prigodom Velikog jubileja 2000. Biskup Hranić je u homiliji podsjetio da je Isus Krist iz ljubavi prema čovjeku na se preuzeo naše slabosti i grijehu te rekao: „Naslijedujući njega, Crkva, koja je po davovima Božje milosti sveta, ali sastavljena od ljudi sposobnih pogriješiti, na sebe kao majka uzima slabosti i grijehu svojih sinova i kćeri. Iako pati zbog njihovih grijeha i propusta, ona ih ne prestaje ljubiti. Baca svoj pogled unatrag na prošlost, kaje se, te u ime svojih grješnih sinova i kćeri čini pokoru. Na taj način Crkva sve svoje članove, osobito one grješne, poziva na obraćenje i na kajanje. Istodobno svoju majčinsku ljubav i solidarnost Crkva očituje i prema onima koji su žrtve zlih postupaka i propusta njezinih grješnih članova.“

Čin iskrenosti i hrabrosti

Biskup se potom osvrnuo na stanje koje smo baštinili na našim prostorima i rekao: „Koliko god je teško i bolno brojati te oplakivati žrtve među pripadnicima svoga naroda, još je zahtjevnije i još muč-

MUČENIKA ODRŽANO U JASENOVCU

naroda

nije morati se suočavati i sa žrtvama koje su plod nasilja, nepravde i nečovječnosti pripadnika vlastitoga naroda. Na takvo suočavanje ohrabrio nas je kao Crkvu papa Ivan Pavao II. U svom apostolskom pismu *Nadolaskom trećega tisućljeća* napisao je: 'Priznati jučerašnje propuste čin je iskrenosti i hrabrosti. On nam pomaže učvrstiti svoju vjeru; čini nas opreznima i spremnima da se susretнемo s kušnjama i poteškoćama današnjice. (...) Težina tih grijeha prošlosti, nažalost, još se i danas osjeća i ostaju isto tako kao kušnje u sadašnjosti. Nužno je za njih činiti pokoru, zazivajući žarko oproštenje Kristovo.'

Uspostavljanje pravde

Biskup Hranić je zatim progovorio o odnosu prema onome što se dogodilo u Jasenovcu i Staroj Gradiški: „Svojim se sabiranjem kao Crkva zauzimamo za utvrđivanje činjenica koje su se dogodile na ovom području Jasenovca i Stare Gradiške, osobito za vrijeme te poslijе Drugoga svjetskog rata. Zauzimamo se za nepristrano utvrđivanje cjele istine, za utvrđivanje istine o žrtvama jasenovačkog logora, za istinu oslobođenu od svakog klišea i optuživalačkih uopćavanja; za rasvjetljavanje konteksta u kojem se dogodilo zlo te za transparentnost svjedočenja. No, pritom smo svjesni da je utvrđivanje povijesne istine i objektivnih podataka o svim zločinima, i jednog i drugog totalitarnog režima, samo prvi korak na putu obraćanja i kajanja. Potom je potrebno ponovno čitanje povijesti te priznavanje grijeha i vlastitih grijeha te počinjenoga zla. Zbog društvene dimenzije ljudske osobe i veza koje nas jedne s drugima povezuju u

jedno te u Otajstveno tijelo Kristovo, svi mi baštinimo teret zabluda i grijeha onih koji su živjeli prije nas i čiji smo potomci, premda za njih nismo osobno odgovorni. Doista postoji ljudska solidarnost toliko misteriozna i neshvatljiva koliko realna i konkretna, po kojoj se grijeh svakoga na određeni način odražava na drugima' (Ivan Pavao II.). Suočavanje s istinom traži i teološku prosudbu povijesnih događaja, povratak k Bogu, kajanje za počinjeno zlo i grijeha pripadnika vlastite Crkve i naroda, obraćenje uma i srca, prepustanje Božjem milosrđu i prihvatanje pokore, promjenu života, te se nakraju toga procesa čišćenja spomena, ostvaruje traženje oprosta i od žrtava, obnova narušenih odnosa, uzajamno pomirenje te uspostavljanje pravde i povjerenja među ljudima."

U Jasenovac nas je dovela vjera

Biskup je potom dodao: „Hodočašće poput našega današnjega, prije svega je put prema Bogu. Hodočasnici je na putu prema mjestu na kojem je Bog progovorio na osobit način. A nisu li ova crkvena zgrada i njezina povijest (vidljivi i ovdje prisutni znakovi njezina stradanja, mi u raskajanosti srca u njoj okupljeni – zazivajući Božje milosrđe i praštanje na sebe, na pripadnike našega naroda: na naše žrtve i na one koji su uprljali i kompromitirali naše ime, te na one koji su nam nanijeli zlo i prouzročili bol; post, pješačenje i drugi oblici pokore mnogih među nama kao izričaj našeg unutarnjeg raspoloženja) – nije li sve to znak i svjedočanstvo osobite Božje prisutnosti na ovome mjestu?“

Na kraju homilije biskup Hranić je rekao: „Nas je danas ovamo dovela vje-



Zauzimamo se za nepristrano utvrđivanje cjele istine, za utvrđivanje istine o žrtvama jasenovačkog logora, za istinu oslobođenu od svakog klišea i optuživalačkih uopćavanja; za rasvjetljavanje konteksta u kojem se dogodilo zlo te za transparentnost svjedočenja. No, pritom smo svjesni da je utvrđivanje povijesne istine i objektivnih podataka o svim zločinima, i jednog i drugog totalitarnog režima, samo prvi korak na putu obraćanja i kajanja. (Biskup Đuro Hranić)

ra, i to vjera u Život koji nam je darovan po uskrsnuću onoga koji je bio prezren i odbačen te sramno raspet na križu. Od uskrsnog jutra kad je kamen s Isusova groba bio odvaljen, mi vjerujemo da se ne će samo očitovati istina o svakom zlodjelu i žrtvi nego i da će se na svakom od boli iznakaženom licu kad-tad pojavit osmeh i suze radosnice te da će zadnju riječ imati istina, pravda, dobrota i ljubav. Ne bojmo se zato nikoga i ničega, osim da njih iznevjerimo.“

Zazive Molitve vjernih, sastavljene na temelju predloška iz liturgije Čišćenja pamćenja pape Ivana Pavla II. prigodom Velikog jubileja 2000., iznosili su predstavnici vjernika. Nakon popričesne molitve središtem Jasenovca krenula je procesija s Gospinim kipom kojom, kako je rekao biskup Škvorčević, želimo posvjedočiti da nam je Isus svoju Majku dao na križ za suputnicu i da je ona s nama pod našim životnim križevima te joj izraziti zahvalnost i odanost. Po završetku procesije biskup je povjerio Isusovoj Majci sve žrtve naše prošlosti i sadašnje križeve.

Usred Evangelizacijske korizme okupili smo se u Jasenovcu na središnje biskupijsko pokorničko-molitveno slavlje da bismo u mjestu teških stradanja pod Isusov križ sabrali sve nepravedne osude, progone, mučenja, ponižavanja i ubijanja nedužnih ljudi u totalitarnim sustavima dvadesetog stoljeća, evandeoski raspoložili svoja srca prema žrtvama i zločincima, molili za sve Božje praštanje i milosrđe kako bi njegovim lijekom bile ozdravljene rane koje jošbole. (Biskup Antun Škvorčević)



MOLITVENI SPOMEN SVEĆENIČKIH ŽRTAVA STAROGRADIŠKOG ZATVORA

U Isusovoj uskrsnoj pobjedi pronalazimo smisao patnji i poniženja

Piše i snimio: Goran Lukić



U predvečerje Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika Požeške biskupije, 29. ožujka u starogradiškoj župnoj crkvi koju su pomogli izgraditi biskupi i svećenici Crkve u hrvatskom narodu, biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s dvadesetak svećenika Novogradiškog dekanata na čelu s dekanom Pericom Matanovićem i domaćim župnikom Matom Rukavinom predvodio je prigodno molitveno spomen-slavlje za sve svećenike i druge nedužne žrtve koje su tamnovale u tamošnjem zatvoru za vrijeme totalitarnih sustava dvadesetog stoljeća. Svećenici, đakoni, sjemeništari, domaći vjernici i hodočasnici iz susjednih župa okupili su se na ulazu u središnju zatvorskiju zgradu.

– Okupili smo se ispred zatvorske zgrade u Staroj Gradiški na otvorenje bi-

skupijske proslave Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika. Godine 1945. ubijen je starogradiški župnik Ferdo Maretić, a 1948., po nalogu komunističkih vlasti, razorena je župna crkva. Ovdje su u vrijeme totalitarnih sustava 20. stoljeća i u Domovinskom ratu bili poniženi i mučeni brojni svećenici i drugi nedužni ljudi. Želimo svima njima iskazati poštovanje i zahvalnost za žrtvu koju su podnijeli i ugradili u naše dobro i dostojanstvo hrvatske domovine – kazao je biskup.

Dodao je da tim teškim povijesnim događajima trebamo pristupiti s novim pogledom, očišćenim iskrenim kajanjem i molitvom, da žrtve ovog mjesta teških stradanja ožive u našem čistom pamćenju. – Želimo u molitvi susresti Boga, dublje ga upoznati, s njime razgovarati, osluškivati njegov glas. On nam pomaže da se naše srce otvori istini o nama samima i o drugima. Stojeci pred Bogom, svaki pokušaj osude pretvara se u poniznu molitvu za oprost svima jer smo svi suodgovorni za toliko zla. Tako susret s Bogom mijenja način gledanja na osobnu i opću povijest. U njoj otkrivamo tragove Božje prisutnosti, sjeme dobra, skriveno, ali stvarno, čiji puni rast očekujemo s vjerom i strpljivošću. Temelj naše nade Isusov je križ i njegova uskrsna pobjeda u kojoj pronalazimo smisao patnji i poniženja naše ubijene i utamničene braće svećenika,

njihovo uzdignuće i pobjedu po vjernosti svome Učitelju – istaknuo je biskup. Slijedio je pokajnički čin u kojem su spomenute žrtve i zločinci, posebno svjedoci vjere na čelu s bl. Alojzijem Stepincom koji su radile prihvatali poniženje i progon negoli biti sudionici zla. Program ispred ulaza u zatvor završio je molitvom za više od 150 svećenika i desetak bogoslova koji su tamnavali u Staroj Gradiški. Uz pratnju zvona nove crkve krenula je procesija prema crkvi gdje je održano euharistijsko slavlje. U homiliji biskup Škvorčević je tumačeći sveta čitanja predstavio dijalog između Boga i Abrahama kao svjedočanstvo Pisma kakav je pravi Bog i kako se poput Abrahama odgovara na Božju inicijativu i živi vjernost savezništvu s Bogom. Između ostalog, istaknuo je kako su zatočeni svećenici najvećim dijelom posvjedočili vjernost savezništvu s Bogom u najtežim okolnostima prijezira i poniženja te da im za to njihovo djelo i danas s velikim poštovanjem zahvaljujemo. Podsetio je kako su svećenici zatvoreni u starogradiškom zatvoru bili žrtve sustava u kojem je ideologija bila iznad čovjeka, ali da su svojom vjernošću Isusu Kristu postali s njime pobjednici. Iza popričesne molitve biskup je povjerio žrtve starogradiškog zatvora i nazočne vjernike brižnoj zaštiti Isusove Majke te zahvalio svima što mole za starogradiške žrtve progona.

BISKUP ŠKVORČEVĆ POSJETIO POŽEŠKU KAZNIONICU Potrebno je duhovno raditi na sebi

Na žalosni petak, 30. ožujka, biskup dr. Antun Škvorčević posjetio je požešku Kaznionicu. U pratnji dušobrižnika Slavka



Starčevića i zamjenika ravnatelja požeške kaznionice Sandija Prpića te drugih djelatnika, u kružu Kaznionice položio je cvijeće i zapalio svijeće kod spomenika Žene robijašice te predvodio kratku molitvu za sve one koji su bili zatvoreni zbog svojih uvjerenja u vrijeme komunističkog sustava. Potom je u dvorani Kaznionice predvodio euharistijsko slavlje za djelatnike i osobe lišene slobode. U uvodu slavlja kazao je kako je važno sabrati dušu pred važnim činjenicama našeg postojanja i postaviti sebi pitanja koja se usuđujemo izreći samo pred Bogom, Isusom Kristom, jer jedini on na njih ima odgovor. Istaknuo je da postoji Božja radosna vijest i da osobe lišene slobode i kako bi bilo tužno da ona ne dopre do njih te je dodaо da je upravo radi toga danas došao k njima. Pozvao je nazočne da u svojoj savjeti i srcu budu iskreno budni za Božju riječ te iskažu želju odreći se svega onoga

što je negativno. Na početku homilije biskup je kazao kako mnoge zanima što zatvorenici rade te dodaо kako nije najvažnije kakvim se poslom bave, nego znaju li se baviti samima sobom, pitati se o svome podrijetlu i smislu postojanja. Kad nas drugi prosuđuju tko smo, uvijek se pitaju kakvo nam je imovinsko stanje, školovanje, zdravlje, jesmo li kažnjavani. Istaknuo je da se tim putem dolazi do djelomične istine, a da cjelovitou istinu doznajemo tek kad se stavimo u odnos prema Bogu, odnosno prema Isusu Kristu. Biskup je nazočnim osobama lišenima slobode darovao Evandelje po Marku koje su početkom korizme primile sve katoličke obitelji u Požeškoj biskupiji, te je pozvao zatvorenike da ga uzmu svaki dan u ruke, čitaju i razmatraju ono što je Isus Krist za njih učinio, opredijele se za život po njegovoj riječi. (Lj. M.)

BLAGOSLOV NOVOG SVETOHRANIŠTA I KAPELE U KATEDRALI

Poticaj za ustrajniju molitvu Isusu i njegovo Majci

Piše: Ivica Žuljević • Snimio: Duško Mirković



Odesetog obljetnici utemeljenja Požeške biskupije, 2007. godine započeta je obnova nekadašnje župne crkve sv. Terezije Avilske u Požegi za potrebe katedralne liturgije u skladu s propisima II. vatikanskog sabora. Ostali su nedovršeni neki važni predmeti liturgijske opreme, među kojima su svetohranište, krstionica, postaje križnog puta i uređenje pobočne kapele Gospe Lurdske, čija je pobožnost omiljena u katedrali. Minulih dana akademski kipar Šime Vulas završio je izradu tabernakula i oblikovao rješenje za kip Gospe Lurdske.

Pristup životom vjerom

Na petu korizmenu nedjelju, 25. ožujka na početku euharistijskog slavlja biskup Antun Škvorčević blagoslovio je novi tabernakul, a nakon popričesne molitve kapelu Gospe Lurdske. U uvodnoj riječi spomenuo je kako je prigodom obnove katedrale prije pet godina postavljen privremeni tabernakul te je izrazio zahvalnost kiparu Vulasu što je oblikovao drveno svetohranište dostoјno otajstva koje čuva i pred kojim vjernici očituju svoj poklon i zahvalnost Isusu Kristu za trajnu prisutnost među nama. Kazao je kako nam ono u Evangelizacijskoj korizmi pred početak godišnje proslave muke, smrti i uskrsnoga Gospodnjeg te ustanove svete euharistije na svoj način pomože da tim dogadjima pristupimo životom vjerom i budemo njihovi otajstveni dionici.

Duhovnost, toplina i radost

Kipar Šime Vulas kratko je predstavio svoje djelo istaknuvši da ga je nastojao uskladiti s postojećim barokom i cijelokupnom atmosferom u crkvi, ne preuzimajući doslovno nijedan njezin element. Rekao je da je na zatečenoj podlozi volumenom i bojom dogradio svoje viđenje kako bi nova oprema zracila duhovnošću, toplinom i radošću. U homiliji biskup je protumačio sveta čitanja. Rekao

je da ga je na razmišljanje prvenstveno pokrenuo evanđeoski izvještaj sv. Ivana o nekim Grcima koji su željeli vidjeti Isusa. Istaknuo je da Ivan upotrebljava riječ *vidjeti* u svom specifičnom antropološkom i teološkom značenju, ali da današnja kulturna gledanja, vezana za vizualne digitalne i druge medije nosi sa sobom opasnost svođenja čovjeka na površnost i osiromašenje. Spomenuo je da Isus u današnjem evangeliju i svojim cijelokupnim djelom ne omogućuje svojim učenicima tek da nešto vide, nego ih uvodi u duboke otajstvene stvarnosti po kojima više jesu, ulaze u puni život. Otkriva im svoj put prijelaza iz smrti u život, uspoređujući sebe sa zrnom pšenice koje mora pasti u zemlju i umrijeti da bi donijelo bogatiji život.

Obnova istine

Biskup je naglasio kako se na ljudskoj osobnoj razini po ljubavi događa najsnazniji egzistencijalni proces prijelaza iz smrti u život jer ljubav je uvijek umiranje, polaganje sebe za drugoga, napuštanje svoje smrtnosti i prijelaz u istinski život. Rekao je da se u Isusovoj smrti za nas i u pobjedi uskrsnuća dogodio taj prijelaz na najkorjenitiji način, u mjeri božanske ljubavi koja je bila na djelu i da nas on po svetim sakramentima čini dionicima toga prijelaza. Pozvao je sve naznačne vjernike, posebno kandidate za svetu potvrdu da tijekom Evangelizacijske korizme otkriju ili obnove istinu kako su u svetom krštenju i drugim sakramentima uspostavljeni u novo životno stanje, učinili sudbonosne korake na razini postojanja i da se nikada ne pomire s time da tek nešto vide, znaju ili imaju, nego da s Isusom Kristom trajno rastu prema punini koju im može dati samo njegova ljubav. Podsetio je da umjetnički oblikovani predmeti u katedrali, među kojima je i tabernakul, na svoj način pomažu da razumijemo kako duh može oblikovati materiju i dati joj viši oblik postojanja i da se naša preobrazba događa po djelu Isusova Duha u nama.

Štovanje Gospe Lurdske

Nakon popričesne molitve biskup se zajedno sa svećenicima uputio prema bočnoj kapeli u koju je smješten kip Gospe

Lurdske za koji je kipar Vulas izradio novo podnožje i okvir. Biskup je podsjetio kako Gospin kip više od stotinu godina u sadašnjoj katedrali potiče vjernike na vjernost Isusu Kristu, odanost prema njegovo Majci i čiji su zagovor i pomoć osjetili u mnogim nevoljama. Pozvao je naznačne da pobožnim srcem sudjeluju na obredu blagoslova novouređenog prostora u koji je smješten kip te da na svetkovinu Navještenja Marijina uzdignu hvalu Isusovoj Majci i povjere molitvene nakane. Nakon blagoslovne molitve dječa iz Katoličke osnovne škole odjevena u bjelinu iznosila su pohvale i molitve Majci Božjoj te postavljala upaljene lampice na podnožje novouređenog kipa Gospe Lurdske, a svi naznačni pratili su taj čin pripjevom Zdravo, zdravo, Mario. Na kraju je biskup potaknuo vjernike da se često nađu u molitvi pred novim tabernakulom i pred likom Lurdske Gospe te je na sve zazvao Božji blagoslov.



Susret biskupa Škvorčevića i episkopa Save

U Biskupskom domu u Požegi susreli su se 27. ožujka biskup Antun Škvorčević i slavonski episkop Sava Jurić. U bratskom ozračju biskup i episkop razgovarali su o mnogim pitanjima iz života dviju Crkava, o zajedničkim pastoralnim poteškoćama i nastojanjima oko liječenja rana iz nedavne i davnje prošlosti, izgradnje razorenog te promicanja međusobnog povjerenja i suradnje u evanđeoskom duhu. (I. I.)



GODIŠNJA SKUPŠTINA NACIONALNOGA VIJEĆA PAPINSKIH MISIJSKIH DJELA U RH

Misionari su zaljubljenici u Isusa Krista

Piše: Ljiljana Marić

U Domu pape Ivana Pavla II. u Požegi 13. i 14. ožujka održana je godišnja skupština Nacionalnog vijeća Papinskih misijskih djela u RH na kojoj su sudjelovali povjerenici za misije iz svih biskupija i nadbiskupija u RH na čelu s biskupom Slobodanom Štambukom, predsjednikom Vijeća HBK za misije, i nacionalnim ravnateljom Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj Antunom Štefanom.

Crkva je misionarska

Na početku rada Skupštine sve nazočne pozdravio je domaćin, biskup dr. Antun Škvorčević koji im je poručio da svojim boravkom u Požegi u tijeku Evangelizacijske korizme Požeške biskupije dozivaju u svijest učenje II. vatikanskog sabora oslonjeno na misao sv. Augustina da je Crkva „misijska po svojoj naravi jer potječe iz slanja Sina i slanja Duha Svetoga po odluci Boga Oca“. – Svaki je vjernik po svetom krštenju uspostavljen u trostruko Isusovo poslanje: proročko, svećeničko i kraljevsko, koje mu je povjerenovo ostvarivati. Ujedno nas podsjećate da je Crkva misionarska, pozvana vršiti Isusov nalog: „Podite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteti ih u ime Oca i Sina o Duha Svetoga“ (MT 28,19), naviještati radosnu vijest u onim dijelovima svijeta do kojih ona još nije doprla – istaknuo je biskup Škvorčević dodavši kako se Požeška biskupija trudi ostvarivati i očitovati oznaće prave Isusove Crkve.

Požeška biskupija pomaže misije

Biskup je izrazio zahvalnost Bogu što od utemeljenja Požeške biskupije ima svoga svećenika Karla Prpića koji djeluje kao misionar u biskupiji N'Gaoundéré u Kamerunu. Uz molitvenu potporu njegovo djelovanje nastoji se i materijalno pomagati. Tako je biskupija izgradila crkvu sv. Josipa u Bamyangi, a pomaže i školovanje trojice bogoslova. Učenici Katoličke klasične gimnazije u Požegi školjuju šest učenika jedne srednje škole u Kamerunu,



nu, a svaki razred Katoličke osnovne škole školjuje jednog osnovnoškolca u Beninu gdje djeluju naše Marijine sestre.

Antun Štefan, nacionalni ravnatelj PMD u Republici Hrvatskoj, podsjetio je da je poslanje Nacionalne uprave PMD-a pomoći djelovanju naših misionara u zemljama Afrike, Azije, Južne Amerike i Oceanije gdje se za Isusa još nije čulo. – U misijskim zemljama trenutno imamo 93 misionara Hrvata. Mi kao vjernici imamo dužnost, ali i radost, da evanđelje prenosimo drugima, osobito tamo gdje još nisu čuli za nju, ali isto tako i da pomažemo one koji to čine molitvom i žrtvom, a prema mogućnostima i materijalno – kazao je vlč. Štefan. Biskup Slobodan Štambuk kazao je da je ova Skupština, ovo skupljanje prigoda da jedni druge oduševljavamo i jedni drugima pomažemo i podržavamo u dobroj akcijama. – S ove Skupštine želimo uputiti pozdrav našim misionarima i misionarkama diljem svijeta želeći im Božji blagoslov i radost života – poručio je biskup Štambuk završivši svoj pozdravni govor riječima psalma: „Ljubav će se i Vjernost sastati, Pravda i Mir zagrliti.“ Nakon toga počeo je radni dio Skupštine na kojem je izneseno godišnje izvješće te predstavljeni novi projekti. Prvi dan završio je hodočašćem u Voćin i misnim slavlјem u voćinskoj svetišnoj crkvi.

Imamo i male misionare

Idućeg dana izvještaj o radu podnijeli su biskupijski ravnatelji, a predstavljen je i godišnji plan. Skupština je nakon dvodnevнog rada završila svečanim euharistijskim slavlјem u požeškoj katedrali koje je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević, homiliju je održao biskup Slobodan Štambuk. Na početku slavlja sve

je pozdravila učenica Katoličke osnovne škole Leonarda Zelenika. – Mi smo mali misionari. Počeli smo prije tri godine pomagati dvoje djece u Beninu. Sada, hvala Bogu, ima nas šest razreda i svaki razred ima svoga prijatelja u Beninu kome pomaze. Osim novčane pomoći, mi se molimo za njih da dobro uče i budu sretni. Isus je rekao: „Što god ste učinili jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste.“ Zato smo i mi sretni što možemo pomagati onima koji su u većoj potrebi od nas – poručila je učenica Leonarda.

Jezik ljubavi

Biskup Slobodan je u homiliji kazao da su misionari ljudi zaljubljeni u Isusa Krista i koji su iz ljubavi prema njemu krenuli u svijet i došli čovjeku koji nije njihove boje kože, jezika i običaja kako bi mu navijestili toga Isusa. – Svatko od vas koji ste došli na ovo slavlje na svoj način svjedoči da voli Isusa, da je zaljubljen u svoju vjeru, u Kristovo evanđelje, u sve ono što nosi ljudske vrijednosti jer bez te točke koja se zove voljeti nekoga, činiti nešto iz ljubavi, teško je pravilno shvatiti i normalno uzeti ljudski život – istaknuo je biskup Štambuk. Na kraju slavlja Antun Štefan kazao je da su naši misionari diljem svijeta i da je njihova prva i osnovna zadaća ljubiti Isusa iznad svega, a zatim brata čovjeka. – Oni odlaze u zemlje gdje ne razumiju ili nešto malu razumiju njihov jezik, ali oni se s njima sporazumijevaju jezikom ljubavi. Želim svima vama zahvaliti za vaše molitve i žrtve jer je to ono što je našim misionarima najpotrebnejše – kazao je vlč. Štefan i kazavši i kako je posebno bio dirnut gestom učenika Katoličke osnovne škole koji prikupljaju novčane priloge za školovanje djecu u Beninu gdje je i on osobno proveo više godina.



DESETA OBLJETNICA SMRTI KARDINALA FRANJE KUHARIĆA I DAN GRADA POŽEGE

Kardinal je u Božjoj riječi pronalazio životna načela

Piše: Ivica Žuljević • Snimio: Duško Mirković

Upožeškoj katedrali 11. ožujka svečano euharistijsko slavlje predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević. – Danas, na treću evangeličku korizmenu nedjelju, u predvečerje Dana grada Požege, spominjemo se desete obljetnice smrti dragog i nezaboravljenog kardinala Franje Kuharića i zaključujemo Tjedan solidarnosti s braćom i sestrama u Bosni Hercegovini. Sve vas od srca i s poštovanjem pozdravljamo. Kardinal Franjo Kuharić, naš nadbiskup, uistinu zasluguje da ga nazivamo uzoritom jer nam je svojom ljubavlju prema Isusu Kristu, Crkvi i svome narodu ostao uzorom. S velikim sam pouzdanjem u Boga i u nadi da kardinal ostaje s nama u molitvi, prije petnaest godina preuzeo od njega pastirski štap i odgovornost za slavonski dio njegove nadbiskupije koja je po odluci bl. Ivana Pavla II. postala požeškom mjesnom Crkvom. Želimo mu ovim slavljem u našoj katedrali zahvaliti za ljubav i dobrotu koju je ugradio u nas, svoje vjernike, u našu mladu biskupiju i naš grad. Pozivam vas da u predvečerje Dana grada Požege povjerimo Božjem milosrđu nadbiskupa Franju, počasnog građanina

Požege, zajedno s hrvatskim braniteljima i svima preminulima ovoga grada.

Blagopokojni kardinal potiče nas i iz vječnosti da na treću evangelizacijsku korizmenu nedjelju hrabro nastavimo svoj obraćenski put, da molimo za braću i sestre u Bosni i Hercegovini, darujemo za njih svoj novčani prilog te svoju vjerničku pozornost po nekoliko pitanja usmjerimo na Crkvu kako bismo je voljeli na njegov način – istaknuo je biskup Škvorčević u uvodu slavlja.

U homiliji biskup je podsjetio vjernike da je kardinal Franjo Kuharić punim vjerničkim opredijeljenjem svakodnevno razmatrao Božju riječ, u njoj pronalazio životna načela, molitvom ih usvajao, po njima živio i cijelovito ih navještao u svim okolnostima u kojima se našao. Istaknuo je da je zbog toga bio siguran moralni orientir u teškim vremenima druge polovine dvadesetog stoljeća te da mu trebamo trajno biti zahvalni za dragocjeno služenje Crkvi i narodu. Biskup je kazao kako nam je kardinal snažan primjer i poticaj da ga osobito tijekom Evangelizacijske korizme naslijedujemo. Zatim je protumačio navještenu Božju riječ, istaknuvši



da su deset Božjih zapovijedi put kojim se po Božjem naumu ostvaruje čovjekova sloboda i savezništvo s njime, koje je u Isusovu žrtvovanu tijelu za nas doseglo svoje puno ostvarenje. Nakon popričesne molitve biskup je pozvao vjernike da idućega tjedna razmišljaju o onom što im je danas navješteno, žive od Božje riječi te da svaki od njih pokuša napisati osobno pismu Isusu u kojem će mu reći što želi popraviti i u čemu mu želi biti vjerniji u svom svakodnevnom životu. Biskup je potom predvodio evangelizacijsku molitvu, čestitao Dan grada Požege i zazvao Božji blagoslov na nazočne i sav grad.

ŽUPA SV. JOSIPA U SLATINI PROSLAVILA SVOGA NEBESKOG ZAŠTITNIKA

Istinski nam može biti bolje kada počnemo Boga osluškivati

Piše i snimio: Goran Lukić

Slatinska župa sv. Josipa proslavila je 19. ožujka svoga nebeskog zaštitnika. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević uz sudjelovanje brojnih vjernika. U concelebraciji su bili svećenici Slatinskog dekanata na čelu s dekanom i župnikom msgr. Vladimirom Škrinjarićem koji je na početku slavlja uputio biskupu pozdrav. Biskup je u uvodu kazao da je blagdan sv. Josipa u Evangelizacijskoj korizmi važna prigoda u kojoj od Isusova poočima želimo učiti kako se budnim vjerničkim srcem stoji pred Bogom i pred životom. Pozvao je vjernike da poput sv. Josipa slušaju Božji govor, nastoje ga razumjeti i po njemu živjeti. U homiliji biskup je vjernike podsjetio kako nas svakodnevno javni dužnosnici nastoje uvjeravati da će nam biti bolje kad se ostvare njihovi projekti o gospodarskom napretku. Rekao je da su to važna nastojanja, ali da nama može istinski biti bolje tek kad u dubini svoga bića budemo

ispunjeni onim što dolazi od Boga i tako se ostvari ono za čim nam srce čezne. Podsjetio je da je sv. Josip živio u vrijeme teškog društvenog stanja svoje zemlje, u vrlo skromnim uvjetima, ali bio srcem okrenut Bogu, osluškivao ono što od njega dolazi, s najvećom spremnošću surađivao s njegovim naumom i postao protagonist istinski boljega svijeta. Biskup se zapitao ima li danas u Hrvatskoj ljudi Josipova kova, koji svoja nastojanja ne ograničavaju na ljudske govore i projekte, nego s posebnom pozornošću osluškuju Boga te surađuju s njime na ostvarenju čovjeka iz mogućnosti njegove ljubavi, koju je Isus objavio na križu i u kojoj je pobijedio život. Kazao je da je zacijelo to želio Hrvatski sabor kad je 1687. godine izabrao sv. Josipa za zaštitnika Hrvatskog Kraljevstva, a da za tim ide i Evangelizacijska korizma u Požeškoj biskupiji. – Želimo danas sa sv. Josipom zamoliti Isusa Krista da još snažnije uđe u naše živote, da nas dublje zahvati

njegova ljubav s križa – kazao je biskup. Na svršetku slavlja biskup je predvodio evangelizacijsku molitvu i sve povjerio zagovoru sv. Josipa. Pjevački zbor pod ravnateljem Darija Vrbaslije pomogao je da vjernici dublje budu dionici otajstva koje su slavili



KORIZMENA DUHOVNA OBNOVA SVEĆENIKA

Svećenici se ne smiju poistovjetiti sa svijetom

Pišu: M. Rašić i G. Lukic • Snimio: D. Mirković

UDvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi održana je 5. ožujka korizmena duhovna obnova svećenika i đakona Požeške biskupije. Biskup Antun Škvorčević podsetio je kako se u svim župama odvijaju programi Evangelizacijske korizme te da je njihova duhovna obnova sastavni dio tog nastojanja. Istaknuo je da su svećenici u svom poslaniu usmjereni na druge, za njih djeluju, zanimaju se kakvi su, te se može dogoditi da pre malo promišljaju o sebi. Spomenuo je kako je duhovna obnova dragocjena prigoda sebe staviti u središte pozornosti i pitati se što trebamo na sebi promijeniti kako bismo ljudima, počesto shrvanima problemima i poteškoćama, mogli biti dobi pastiri. Podsetio je na Isusovu riječ upućenu učenicima da su svjetlo svijeta i sol zemlje te kazao da bi svećenici trebali jedni drugima bratski pomoći da se ne poistovjeti sa svijetom i njegovim mentalitetom nego da ustraju u nastojanju na svome dostojanstvu po vjernosti Isusu Kristu i njegovoj riječi.



Napast bijega

Isusovac p. Stjepan Fridl iz Zagreba održao je razmatranje na temu „Prorok Jona – njegove i naše poteškoće u poslaju“. – Povijest proroka Jone – kazao je – sadrži bogatu poruku za naš duhovni život, s posebnim osvrtom na svećeničko služenje. Tri su velike teme u Joninoj povijesti: Jonin bijeg, Jonino propovijedanje protiv volje i Jonino pomirenje sa sobom kao temelj za pomirenje s drugima. Jonin bijeg može nam pomoći da shvatimo neke napasti u našem svećeničkom životu, kad pomislimo da bi najbolje bilo napustiti sve i pobjeći od nemogućeg poslanja. Naš svećenički bijeg očituje se u odbojnosti, u nultarnjem otklanjanju službe. Neki postaju robovi ekrana, računala, igrica. Narod kojem smo poslani može također biti težak. Svećenik nerijetko živi u konfliktnim situacijama do granice izdržljivosti sve do mjere da se bijeg čini gotovo jedinim mogućim rješenjem. Mnogi kritiziraju župnika, ogovaraju, govore neistine. Dodao je da na napast bijega treba pozitivno reagirati, pogledati neprijatelja u lice, prepoznati da se radi o napasti, o pokušaju neprijatelja da nas slomi, da nas ponizi. Od posebne je važnosti savjet onoga koji nas poznaje, koji nas shvaća. I prekomerni rad može biti bijeg od određene stvarnosti. Moramo uvjek znati razlikovati probleme koji se jasno vide od onih koji ostaju pokrivani tamom te to prihvati u poniznosti ograničenja našeg shvaćanja.

Pomirenje sa sobom

– Drugi veliki problem svakog svećenika – kazao je p. Fridl – jest propovijedanje uvjek istoj publici godinama, a da ne vidimo rezultate napora. I u tom imamo Jona za primjer koji mora propovijedati protiv volje. Jona je propovjednik buntovnik. Snažan dojam ostavljuju njegove riječi da

će za četrdeset dana Niniva biti uništена. I nama je kao Joni navještati Božje riječi i protiv svoje volje, uвijek svjesni da im mi nismo u stanju dati uspješnost, nego je to djelo Božje. Treći problem na koji Jona ukazuje jest pomirenje sa sobom koje je temelj pomirenja s drugima te radosnog vršenja službe sakramenta pomirenja, ispovijedanja. Evangelje počinje pozivom na obraćenje koje je prijelaz iz tame u svjetlost. Da bismo se obratili, potrebno je žaljenje, stid, kajanje. Juda i Petar daju nam primjer žaljenja. Juda je žalio, ali se nije pokajao, Petar je žalio, ali se i pokajao. Oslobođenje od grješne prošlosti moguće je samo ljubavlju. Bog nas unatoč svemu ljubi. Isus sve privlači jer je u njemu svjetlost – to je svijetla točka prema kojoj moramo gledati – poručio je p. Stjepan Fridl.

Uključenje u život Crkve

U drugom dijelu susreta biskup Škvorčević je progovorio o nekim aktualnim pastoralnim pitanjima. Između ostalog podsetio je na biskupijsko hodočašće u Maria Zell – Željezno – Beč na kojem nakon ponovnog završetka izgradnje voćinske crkve želimo zahvaliti građanskim Hrvatima što su na čelu s biskupom Štefanom Laszлом i dekanom Štefanom Horvathom nakon II. svjetskog rata spasili voćinsku crkvu od propadanja. Biskup je svećenike potaknuo da kandidate za svetu potvrdu uključuju u život Crkve, da sudjeluju na križnom putu, da tijekom korizme poduzmu određene akcije osobito karitativne naravi te za njih i njihove roditelje održe prilagođene evangelizacijske kateheze. Nakon toga slijedilo je pokorničko bogoslužje u crkvi sv. Lovre koje je predvodio p. Stjepan Fridl te euharistijsko klanjanje koje su priredili Marijan Pavelić te đakoni Josip Homjak i Nikola Legac.

Svećenik Benić ušao u stotu godinu života

Najstariji umirovljeni svećenik Požeške biskupije Stjepan Benić ušao je 21. ožujka ove godine u stotu godinu života. U njegovu domu u Jakšiću posjetio ga je 30. ožujka biskup Antun Škvorčević u pratnji tajnika Gorana Lukića te mu čestitao rođendan i svetkovinu Uskrsa. Biskup mu je poželio duhovnu snagu da može nositi teret godina i mir u srcu, na što je slavljenik dodao da moli od Boža i dalje bistru pamet i duhovnu jakost.

Bila je to prigoda da se jubilarac prisjeti nekih događaja iz svoga života, ne vjerujući sam sebi da je dosegao tako visoku dob i da je živio u šest država koje su se smjenjivale. Neobičnom svježinom duha on i danas prati događaje u društvu i Crkvi, posebno u svojoj Biskupiji, izražavajući radost što ona napreduje na mnogim razinama djelovanja. Biskup je zahvalio jubilarcu za vjernost svećeništvu i Crkvi, za molitvu i žrtvu kojom daje dragocjen doprinos svojoj Biskupiji. (I. I.)



PROSLAVA BLAGDANA SV. IVANA OD BOGA U KATOLIČKOJ BOLNICI NA STRMCU

Svaka stručna metoda postaje djelotvornija uz ljekovitu Isusovu ljubav

Prigodom blagdana sv. Ivana od Boga 8. ožujka biskup Antun Škvorčević pohodio je Psihijatrijsku bolnicu „Sv. Rafael“ na Strmcu i u bolničkoj kapeli predvodio svećano euharsijsko slavlje za djelatnike i pacijente. Biskup je na početku pozdravio priora fra Darija Vermija i fra Giovannija Giemuša, redovnike Bolničkog reda sv. Ivana od Boga koji vode bolnicu, te im čestitao blagdan njihova utemeljitelja. Kazao je kako usred Evangelizacijske korizme u Požeškoj biskupiji slavimo prvi put na Strmcu blagdan sv. Ivana od Boga nakon otvorenja bolnice sa željom da nam on pomogne pronaći u Isusu Kristu onu istinu od koje je on živio te nas osposobi da možemo na njegov način pristupati siromašnima i bolesnima. Istaknuo je kako se njegovo opredjeljenje za Isusa Krista po siromašnima i bolesnima na svoj način nastavlja po Bolničkom redu koji je nakon mnogih godina ponovno djelatan na našim prostorima. – Zahvalimo danas Bogu za dar sv. Ivana od Boga i za dar njegove braće i bolnice na Strmcu – kazao je biskup i pozvao nazočne da povjere Bogu djelatnike i pacijente ove ustanove. Na početku homilije biskup je uputio pozdrav djelatnicima bolnice na čelu s ravnateljem te kazao kako su oni zaposlenici zdravstvene ustanove koja ima polazište

i pristup sv. Ivana od Boga prema bolesniku dodavši kako je njegov blagdan prigoda provjeriti što je to on znao i mogao više i bolje negoli drugi.

Biskup je podsjetio da je sv. Ivan, tragajući za smisom života, pastirskom, poljodjelskom, vojničkom, knjižarskom i drugom djelatnosti konačno duhovno dozreo kroz duboki susret s Isusom Kristom prihvaćanjem njegovih mjerila života koja je nastojao ostvarivati u snazi njegova Duha ljubavi koja ga je izlijecila na duhovnoj razini. – U tom opredjeljenju i snazi Ivan se sav dao u službu siromašnih i bolesnih, otvorio bolnicu u kojoj je po Isusovu uzoru liječio ljubavlju prema najmanjem čovjeku. Upravo to nastoje ostvarivati u bolnicama i njegova braća, to nam je dužnost nastaviti i u ovoj bolnici na Strmcu – kazao je biskup.

Tumačeći naviještenu Božju riječ, spomenuo je kako nas sv. Ivan Evangelijalist u današnjem čitanju uvjerao da samo onaj koji ljubi prelazi iz smrti u život i da nas je Isus na taj način spasio. – Sv. Ivan od Boga – nastavio je biskup – smatrao je da stoga svakom bolesniku, osobito duhovno bolesnima, treba približiti Isusa Krista i njegovu ljekovitu ljubav. Istaknuo je kako je silno važno da djelatnici u ovoj bolnici tako pristupaju pacijentima i da će svaka stručna meto-



da kojom se služe biti djelotvornija tim putem. Povjerio je sve djelatnike zagovoru sv. Ivana od Boga, da im on pomogne kako bi poput njega bili uspješni liječnici. Na kraju mise biskup je zahvalio milosrdnoj braći za njihovo djelovanje na Strmcu i za sve ono što nastoje činiti za dobro čovjeka. Jedan od pacijenata biskupu je darovao sliku izrađenu paljenjem na drvetu koju su izradili sudionici programa dnevne bolnice. Iza misnog slavlja biskup je blagoslovio novootvoreni odjel u bolnici i postavljenu sliku sv. Ivana od Boga te se zadržao u druženju s liječnicima i pacijentima.

Na misnom slavlju pjevali su pacijenti bolnice s kojima odnedavno rade Marijine sestre od čudotvorne medaljice.

BISKUP POSJETIO PROGNANIČKO NASELJE KOVAČEVAC KOD NOVE GRADIŠKE

Bog svakom događaju daje konačni smisao

U okviru programa Evangelizacijske korizme i Tjedna solidarnosti s braćom i sestrama u Bosni i Hercegovini biskup Antun Škvorčević posjetio je 9. ožujka prognaničko naselje u Kovačevcu kod Nove Gradiške. U njemu je smješteno šezdesetak prognanika iz Bosne i Hercegovine koji nemaju druge mogućnosti organizirati svoj život ili koji nemaju prava po kojima bi to mogli ostvariti. Na početku svete mise s prognanicima u dvorani naselja biskup je protumario nazočnim smisao Evangelizacijske korizme i Tjedna solidarnosti s braćom u Bosni i Hercegovini te je kazao kako im je došao pomoći u svjetlu evanđelja razumjeti i prihvatići svoje životno stanje te im izraziti duhovnu i materijalnu solidarnost jer su oni sastavni dio drame koja je pogodila hrvatski narod u susjednoj državi. Pozvao ih je da povjere svoje teškoće Isusu Kristu te sjedinjeni s njegovim patnjama postanu dionici i njegove pobjede.

U homiliji biskup je na temelju biblijskih čitanja prognanicima približio povjesnospasenjske događaje, među kojima je i tužna Josipova sudbina, jednoga od Jakovljevih sinova kojeg su braća prodala u Egipat, koja podsjeća na Judinu izdaju Isusa za malo novca, a na svoj način se događa i s nama na ovim prostorima, posebno u Bosni i Hercegovini.

Istaknuo je da nam je Josipova i Isusova povijest veliki poučak kako je Bog voditelj povijesti i svakom događaju daje konačni smisao jer on zna i kroz зло voditi k dobru. Pozvao je prognanike da i ove korizme otkriju da nam je Isusov prividni neuspjeh na križu otvorio pobjedu života te da svoje progonstvo ne smatraju neuspjehom, nego ga združe s Isusovom patnjom i smrću te u njem pronađu svjetlo i smisao. No, upozorio je prognanike kako nas današnji evandeoski izvještaj podsjeća da nam je Bog darovao život da surađujući s njime doprinesemo



uspjehu Božjeg nauma s nama i da u središtu naših nastojanja treba biti Isus Krist po kojem je sve naše ljudsko uneseno u puno zajedništvo Božjeg života. Na svršetku slavlja biskup se zadržao s prognanicima u razgovoru te im je uručena i novčana pomoć Požeške biskupije. (I. I. • Snimio: Goran Lukić)

SKUPŠTINA KATOLIČKE UDRUGE MEDICINSKIH SESTARA U POŽEŠKOJ BISKUPIJI

Treba reći „ne“ etičkom liberalizmu i kulturi smrti

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Euharistijskim slavlјem u požeškoj crkvi sv. Lovre, koje je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević, 25. siječnja započela je godišnja skupština članova Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji. Biskup je Udrizi čestitao 15 godina djelovanja te zahvalio Bogu što je pomogao sve dobro i lijepo što se ostvarilo po djelovanju medicinskih sestra.

U homiliji je kazao kako se imao prijede nedavno susresti s članovima Udruge u Požegi i Lipiku te osjetiti da u svom djelovanju nastroje povezivati duhovno sa stručnim. Korizmno vrijeme, doda je, pravo je vrijeme u kojem se valja sabrati i propitivati o duhovnom rastu

kao temelju svoga djelovanja. – Isus koji ulazi u grješnikovu kuću, druži se s grješnicima polazi od Božje dijagnoze da grješnik nije vrijedan prijezira i osude, nego kao bolesnik zasluguje posebnu pažnju, razlikuje zloču od grješnika, bori se protiv grijeha da bi spasio grješnika. Kao što svakom bolesniku treba pristupiti s puno pažnje kako bismo mu pomogli da se izlječi od svoje bolesti, tako grješniku, koji je duhovno bolestan, treba pristupiti s još većom pažnjom da bi ga se izlječilo. Ta pažnja kojom Bog prilazi grješniku zove se milosrđe, utemeljeno u Božjoj ljubavi koja svakome želi dodijeliti najbolje – poručio je biskup. Potom je rekao medicinskim sestrama

kako su se udružile da bi jedna drugoj pomogle da kao vjernice, zagledane u Isusa Krista, nastoje činiti ono što je on činio. – Vjerujem da i same osjećate koliko je veliko dobro kad bolesniku pristupate različitim medicinskim metodama, ali ništa ne može nadomjestiti duhovnu stručnost, kada bolesniku prilazite Isuso-

vim raspoloženjem, duhovnom snagom: milosrđem, praštanjem, plemenitošću, dobrotom, ljubavlju – istaknuo je biskup.

Nakon misnog slavlja u Dvorani bl. A. Stepinca nastavljen je rad Skupštine na kojoj je bio duhovni asistent Udruge o. Zvonko Šeremet, ravnatelj Pastoralnog centra Mario Rašić te predsjednik Katoličkog društva prosvjetnih djelatnika Požeške biskupije prof. Pavle Bucić. Predsjednica HKUMST-a Mira Ilić istaknula je da smo danas suočeni s moralnom, duhovnom, kulturnom, intelektualnom krizom i na osobit način krizom savjesti u kojoj dominira etički relativizam koji se reflektira na sva područja ljudskog života i postojanja, obezvrijedjujući sve pa i svetost života. – Kao zdravstveni djelatnici i „čuvari ljudskog života“, kako nas je nazvao bl. Ivan Pavao II., pitamo se kako se suprotstaviti tzv. kulturi smrti koju sve više podupiru snažni kulturni, ekonomski i politički čimbenici, štiteći svoj interes temeljen na materijalističkom sustavu. Smatramo da je na prvom mjestu važno očuvati unutarnji glas savjesti – istaknula je predsjednica te podsjetila članove da oni kao legitimna hrvatska udruga gradana žele i imaju pravo da svoj glas i reći „ne“ etičkom liberalizmu i kulturi smrti u Hrvatskoj. Potom je slijedio petnaestminutni prikaz djelovanja Udruge te izvještaj o radu ogranka. Skupština je završila izlaganjem mr. Josipa Krpeljevića na temu „Zdravstveni djelatnik u procesu nove evangelizacije“.



Stopama blaženih Drinskih mučenica

U evangelizacijskoj korizmenoj pripravi Katolička udruga medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji bila je krajem ožujka na hodočašće pod nazivom "Stopama bl. Drinskih mučenica" kako bi se pobliže upoznala prva biskupijska blaženica s. Jula Ivanišević. Hodočasnici su posjetili Pale gdje je nekad bio „Marijin dom“ u kojem je požrtvovno živjelo pet redovnica Družbe kćeri Božje ljubavi iz kojega su ih 11. prosinca 1941. četnici odveli na put bez povratka. U Sarajevu su hodočasnike primile redovnice kćeri Božje ljubavi koje su im pokazale samostansku crkvu Kraljice Svetе Krune u kojoj se nalazi oltar posvećen blaženicom. Posjetili su i katedralu Srca Isusova te Goražde gdje su blaženice proživjele svoje mučeništvo i smaknuće.

Po zagovoru Drinskih mučenica molilo se za Požešku biskupiju, za Crkvu u BiH, za Svetoga Oca, duhovna zvanja... Sudjelovali su na misnim slavlјima te pobožnosti križnog puta. (M. Ilić)

Evangelizacijski korizmeni seminar za hrvatske branitelje Oduprijeti se razornoj moći zla

UDvorani sv. Terezije Avilske 21. ožujka održan je evangelizacijski korizmeni duhovni seminar za članove udruge dragovoljaca i veterana Domovinskog rata, njihove obitelji, članove građanskih udruga te ostale vjernike. Susret je vodio prof. dr. Tomislav Ivančić. – Nova evangelizacija pomoći će svakom vjerniku da bude ponosan što je katolik i vjernik jer je doživio susret sa živim Bogom i jer je svjestan kome je povjeravao – kazao je prof. Ivančić. – Današnji čovjek pati od teških depresija, a mnogi koji su sudjelovali u ratu od PTS-a jer su izgubili svoje središte, izgubili su svoju slobodu i ideal. Kada čovjek izgubi ideal, on više ne vidi smisao svoga života. Nažalost, čovjeku se u takvim situacijama pomaže na krvni način, uglavnom samo medikamentima bez liječenja ranjene duše – ustvrdio je dr. Ivančić.

– Znanstveno je dokazano da čak 70 posto naših bolesti uzrokuju duhovni problemi. Sami sebi možemo jako puno moći već svojom odlukom da želimo činiti dobro, da se u tome vježbamo i da to postane naša navika – poručio je dr. Ivančić. Upozorio je da nas najviše razaraju

negativne misli i svima poručio da počnu samo pozitivno misliti jer smo stvoreni za velike stvari. Na kraju seminara sudionici su pod vodstvom prof. Ivančića izveli nekoliko kratkih vježbi koje bi trebali vježbati svakoga dana kako bi postali bolji ljudi i bolji vjernici, odnosno evangelizirani katolički prepoznatljivi u svijetu. (Lj. M. • Snimio: Duško Mirković)



KATOLIČKA OSNOVNA ŠKOLA U POŽEGI PROSLAVILA BLAGDAN SV. JOSIPA I SVOJ DAN Škola u kojoj se osluškuje Božja riječ

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković



Katolička osnovna škola u Požegi proslavila je 19. ožujka svoga zaštitnika sv. Josipa te Dan škole. Naime, upravo na blagdan sv. Josipa 2009. godine biskup dr. Antun Škvorčević donio je odluku o njezinu osnivanju. Dan škole, koja danas broji 124 učenika od prvog do trećeg razreda, počeo je sportskim igrama i natjecanjima. U popodnevnim satima održane su kreativne radionice na kojima su sudjelovali učenici i roditelji uz vodstvo njihovih učiteljica. Središnji dio proslave bila je svečana sveta misa koju je za učenike i njihove roditelje te djelatnike škole predvodio biskup Škvorčević u crkvi sv. Lovre. S njime je u koncelebraciji bio Ivica Žuljević, ravnatelj Katoličke osnovne škole, Robert Mokri, ravnatelj Katoličke klasične gimnazije u Požegi, Ivica Šoh, ravnatelj Katoličke klasične gimnazije u Virovitici, te drugi svećenici.

„Idite Josipu“

Biskup je na početku slavlja podsjetio kako se nalazimo u požeškoj crkvi u kojoj su se od 18. stoljeća na ovom posebno okupljala djeca i mlađi. Izrazio je nadu da su učenici Katoličke osnovne škole kao i mnogi raniji naraštaji donijeli u nju danas srca puna radosti i otvorenosti za Boga. – Ovim slavljem želimo reći Bogu hvala za sv. Josipa i njegovu poslušnost Božjim naumima, za našu školu, za vas, djeco, i za vaše roditelje – kazao je biskup. U homiliji biskup je u dijalogu s djecom podsjetio kako se u crkvi sv. Lovre nalazi vitraj s likom sv. Josipa iz 19. stoljeća na kojem je latinskim jezikom napisano „Idite Josipu“. Spomenuo je kako je Hrvatski sabor 1687. godine izabrao sv. Josipa za zaštitnika tadašnjeg Hrvatskog Kraljevstva. Upitao je djecu po čemu nam sv. Josip može biti blizu te zašto ga je hrvatski narod u teško doba 17. stoljeća izabrao za

svog zaštitnika. – Odgovor na ovo pitanje – kazao je – daje nam navještena Božja riječ o proroku Natanu i kralju Davidu. Prorok kralja upozorava da nije jak onoliko koliko ima vojske, koliko ubire poreza ili koliko mu je brojan narod. Svaki čovjek, pa tako i kralj, jak je i velik onoliko koliko je duhovo izrastao po vjeri i suradnji s Bogom.

Najbolje se čuje srcem

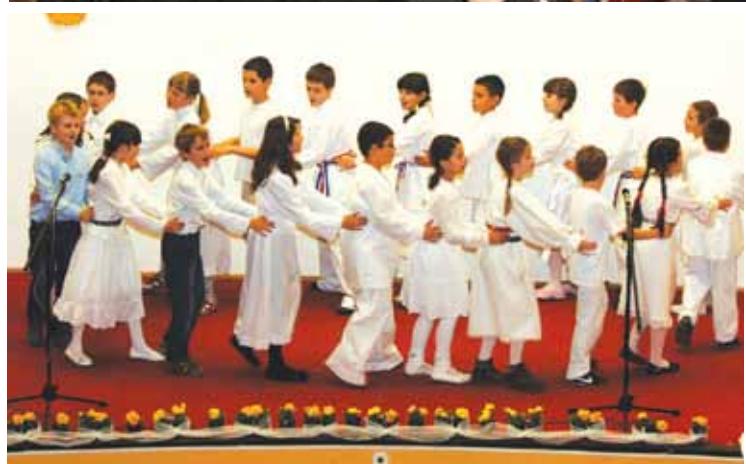
U evanđelju sv. Matej opisuje Josipa kao šutljiva čovjeka koji ima srce pozorno za ono što mu Bog govori kako bi to što renije izvršio. Čovjek koji svojim fizičkim ušima sluša druge ljude ne može dovoljno dobro čuti. – Najbolje čuje – objasnio je biskup – kada sluša srcem. Josip je bio jedan od onih u povijesti koji su tako Boga slušali i postao velik.

Spomenuvši kako postoji povijest ljudi koji Boga osluškuju, koji Bogu vjeruju i koji s Bogom surađuju, biskup je zapitao djecu je li se više ostvarilo na ovoj zemlji po onima koji s Bogom surađuju ili po onima koji su zločestici. Nakon njihova ispravnog odgovora biskup ih je pozvao da kažu hvala sv. Josipu što je bio tako velik, što je svoju veličinu izgradio kroz slušanje Božje riječi i neka ga zamole da im pomogne da ga naslijeduju. – Vas su, djeco, roditelji upisali u Katoličku osnovnu školu zato da biste dok učite slova i brojke te sve druge zakonitosti koje su otkrili ljudi, otvarali svoja srca i osluškivali Boga kako bi u vama odmalena odjekivala Božja riječ te kako biste se vi i Bog dobro razumjeli. To je prava ljepota života. Kroz Božje što usvajate vi rastete i

postajete veliki ljudi – istaknuo je biskup čestitući djeci i njihovim roditeljima Dan škole.

Prožeto josipovskim duhom

Na kraju misnog slavlja kojemu su načili i predstavnici Požeško-slavonske županije na čelu sa županom Marijanom Aladrović, predstavnici Ureda državne uprave te ravnatelji srednjih i osnovnih škola, biskup je posebno zahvalio ravnatelju škole Ivici Žuljeviću te učiteljicama i ostalim djelatnicima za sve ono što čine. Uputio je čestitku i svima koji na Josipovo slave imandan. Slavlje Dana škole potom je nastavljeno u Dvorani sv. Terezije Avilske gdje su učenici uzvanici na čelu s biskupom Škvorčevićem izveli prigodan program uz pomoć svojih učiteljica te suradnika škole. Pjevalo se, plesalo, recitiralo i glumilo. Sve je bilo prožeto josipovskim duhom, porukama ljubavi, radosti, mira, molitve i zajedništva s kojim se jedino može izgraditi ljepša i bolja budućnost. Na kraju programa svima koji su u njemu sudjelovali, svim dobročiniteljima škole zahvalio je ravnatelj Žuljević. Druženje učenika, roditelja i djelatnika škole nastavljeno je u sportskoj dvorani škole uz prigodni dojenjak pripravljen marom roditelja.



DUHOVNA OBNOVA KATOLIČKIH NOVINARA U VOĆINU

Druga strana križa



Članovi Hrvatskoga društva katoličkih novinara sudjelovali su u subotu 10. ožujka na duhovnoj obnovi „Druga strana križa“ koju je u Voćinu vodio član Društva, kapelan u kutinskoj župi Majke Božje Snježne, vlč. Dario Paviša.

– U životu križ nam se često čini pretežak, neizdržljiv, a pre malo smo svjesni da se jedino njime postiže nutarnje ispunjenje. Zato je križ važno promatrati, ne površno, već se zagledati u njegovu drugu stranu, koja je obasjana Uskršnjom – rekao je vlč. Paviša, dodajući da

je potrebno ući u hram svoje duše, vidjeti što je suvišno i što prijeći naš odnos s Bogom. – Tada možemo bistrim očima, proročki, vidjeti i drugu stranu svojih problema, patnji, bolesti. U tomu je neminovno susresti se s tri kušnje kojima je bio kušan i Isus u pustinji i u kojima su sadržani svi naši padovi. Osim što je važno u vlastitom križu gledati njegov smisao, odnosno njegovu drugu stranu koja će se otkriti tek u budućnosti, važno je razumjeti i križ drugoga. Ne smijemo ući u zamku osuđivanja nikoga, nego pomoći u nošenju subratova križa. Primjer hrabrosti, poniznosti i poslušnosti u prihvatanju Božjeg poslanja, koji su primili i novinari, nalazimo u Blaženoj Djevici Mariji koja je proročki, u svojem Veliču, prihvatala dvije stvarnosti križa: mučeničku i proslavljenju, uskrsnu – glavni su naglasci korizmenog razmišljanja pred katoličkim novinarima.

Sudionicima se pridružio i požeški biskup Antun Škvorčević, koji je izrazio radost što su za odredište korizmene obnove odabrali upravo srce Hrvatske.

Osvrnuo se na 1991. godinu kad je nastala ruševina od kamenja, a još više

ruševina u onima koji su drevnu marijanskiju crkvu srušili do temelja. – Mjesto ispunjeno duhovnom snagom, kao i za turskih osvajanja, poharano je novim kušnjama u II. svjetskom ratu i poraću i u Domovinskom ratu. Zlo je progovaralo, ali nismo ostali zarobljenici zloga. Odgovor dobra ogledao se u duhu oprštanja, milosrđa i ljubavi. Marija iz Voćina nikad nije bježala, štovise, ostavila je duhovnu pokretačku snagu koja je pridonijela materijalnoj obnovi porušenoga omiljenog svetišta – rekao je biskup Škvorčević te doda da je sada potrebno podizati duh u ljudima, jačati katolički i hrvatski identitet, jačati institucije koje čuvaju kulturu, vjeru i daju obrazovanje, u čemu mogu pomoći i djelatnici u medijima. Novinari su zatim sudjelovali na svetoj misi koju je u svetišnoj crkvi predvodio biskup u koncelebraciji s voćinskim župnikom Mladenom Štivinom, potpredsjednikom HDKN-a fra Gabrijelom Miočem i drugim svećenicima. Duhovna obnova završila je posjetom Požegi, crkvi sv. Lovre i katedrali sv. Terezije Avilske kroz koje su ih proveli biskup Škvorčević i katedralni župnik Ivica Žuljević.

POSJET DOMU ZA PSIHIČKI BOLESNE OSOBE U LJESKOVICI

Djelovati sa srcem

U okviru programa Evangelizacijske korizme biskup Antun Škvorčević u pratinji čagliinskog župnika Milana Klobučara i tajnika Gorana Lukića posjetio je 16. ožujka Dom za psihički bolesne odrasle osobe u Ljeskovici. Pridružilo mu se tridesetak učenika drugog i trećeg razreda Katoličke klasične gimnazije u Požegi pod vodstvom ravnatelja Roberta Mokrog. U velikoj dvorani Doma biskupa su dočekali pokretni korisnici s djelatnicima. Ravnateljica Katica Krijanović pozdravila je goste i

izrazila zahvalnost zbog njihova dolaska. Biskup je istaknuo kako im je zajedno s gimnazijalcima došao u korizmenom vremenu, u pripravi za Uskrs iskazati svoju blizinu, očitovati poštovanje i s njima moliti. Podsetio je kako u Požeškoj biskupiji traje Evangelizacijska korizma čiji je sastavni dio i današnja postaja u ovom Domu, na kojoj želimo čuti Isusa Krista te u njegovoj riječi i trpljenju, ljubavi za nas, tražiti odgovor na pitanja o našim svakodnevnim bolima i mukama, pronaći smisao i s nutarnjom slobodom prihvati uvjete svoga života.

Korisnicima Doma biskup je spomenuo kako ne mogu puno fizički raditi, ali da mogu puno učiniti srcem, kako kaže Isus u evanđelju. Rekao im je da mogu srcem voljeti ponajprije Boga, i to svjedočiti osobnom i zajedničkom molitvom, pohađanjem svete mise i na druge načine. Podsetio ih je kako Bog zaslužuje da ga vole jer im je on posvjedočio da ih voli kad ih je pozvao u život, kad je za svakoga od njih dao svoga Sina na križ, i po tom što on ostaje trajno s njima.

ma sjedinjen u njihovim patnjama, nevoljama pa i smrti. Raditi srcem, osim za Boga, potrebno je i za bližnjega, kazao je biskup i pojasnio kako se to događa kad druge prihvaćamo onakvima kakvi jesu, kad ih poštujemo, želimo im i činimo dobro. Biskup je progovorio i gimnazijalcima, spomenuvši među ostalim kako je moć srca ona s kojom se najviše u životu može postići. Pozvao ih je da iz Ljeskovice otidu sposobniji i spremniji djelovati plemenito, s poštovanjem i ljubavlju prema svakom čovjeku. Obratio se i djelatnicima Doma te im zahvalio za žrtvu kojom služe štićenicima. Nakon molitve i blagoslova koji je biskup udijelio otvoren je razgovor s korisnicima Doma u kojem su oni posvjedočili kako svakodnevnom molitvom nastoje biti povezani s Bogom. Gimnazijalci su otpjevali nekoliko pjesama, a potom je biskup u pratinji ravnateljice posjetio pojedine odjele s težim bolesnicima, jednako tako i gimnazijalci. Na kraju su uručeni darovi Požeške biskupije za korisnike Doma. (I. I. • Snimio: Robert Mokri)



Širom Biskupije za Isusovim križem

Večernji križni put mladih Požege

Svake korizmene subote mladi Požege sastaju se na brdu Kalvariji gdje u tami i tišini noći sudjeluju na pobožnosti križnog puta koji organizira Katehetski ured Požeške biskupije u suradnji sa srednjoškolskim vjero- učiteljima. Brdo iznad Požege osvijetljeno tek s nekoliko svjeća u rukama mladih pretvara se u posebno mjesto duhovnosti koje odudara od uobičajenih subota mladih. Svake subote križni put predvode učenici jedne od požeških srednjih škola. – Križni put je korizmena pobožnost kojom razmatrajući muku, križ i smrt Isusa Krista postajemo svjesniji ljudi Sina Božjega koji je podnio smrt kako bismo po njegovu uskrsnuću, oslobođeni rostva grijeha i zla, živjeli slobodni u milosti Božjoj. To je dragocjena milosna prigoda u kojoj Kristu možemo donijeti svoje grijehе i padove kajući se za njih te svoje boli i križeve sjediniti s njegovim bolima i križem – kazao je Žarko Turuk, predstojnik Katehetskog ureda. (Lj. M.)



Molili za branitelje i sve domoljube

Nekoliko stotina stanovnika Pakraca i Prekopakre i ove je godine uoči Uskrsa pošlo na četiri kilometra dug križni put moleći pritom na svakoj postaji za određenu nakanu. – Proteklih godina bio je to križni put branitelja organiziran u suradnji s našom župom Uznesenja Blažene Djevice Marije, a sada smo odlučili da to ubuduće bude križni put grada Pakraca u koji smo uz branitelje i vatrogasce uključili i članove KUD-a Seljačka sloga. Nadam se da će nam se dogodine priključiti i druge udruge. Križni put je posvećen prije svega braniteljima, ali i svima koji su kroz povijest ugradili svoje živote u temelje hrvatske države – kazao je Miroslav Ivančić, predsjednik Udruge hrvatske policije branitelja Pakraca i Lipika. Pakrački križni put predvodio je župnik Matija Juraković, a on je i autor teksta postaja križnog puta. Vjernici su molili za sve nepravedno osuđene, za poginule branitelje s pakračkog područja, za branitelje iz drugih krajeva Hrvatske koji su život položili braneći Pakrac, za dr. Ivana Šretera, za vođe hrvatskog naroda kroz povijest, civilne stradalnike u Domovinskom ratu i za stradalnike iz II. svjetskog rata. (V. Milković)

Hod za križem u Našicama

Već treću godinu tijekom korizme Udruga za kulturu življenja DarNa Našice u suradnji s Franjevačkim samostanom i Gradom te katoličkim i svjetovnim formacijama i udrugama (FSR, Frama, Katoličko društvo prosvjetnih djelatnika, liturgijski čitači, ministranti...) organizira križni put na Klarinu brdu svake nedjelje u 15 sati – stvarno i simbolično vrijeme kada je Isus na Veliki petak raspet na križu umirao. Vjerničko je to svjedočenje radosti života u duhu nove evangelizacije i ozračja vremena u kojem živimo te istinske potrebe za obraćenjem jer nam je umjesto privremenog i površnog odricanja ili pokore potrebno trajno prihvatanje i življene Riječi Božje – djetolovne ljubavi prema bližnjima. Tradicionalno, prve nedjelje čita se tekst fra Ivana Mikića "Hod Kristove ljubavi", zatim "Križni put sv. Klare", "Križni put djece" vjeroučitelja Ivana Sporinskog, "Marijin križni put" Tomislava Ivančića te "Križni put nerođenog djeteta". (M. Pepelko)



Križni put u župi sv. Nikole u Pleternici

– Polazeći na ovaj križni put, želimo zahvaliti Isusu Kristu za njegovu otkupiteljsku muku – rekao je Augustin Tašić, župni vikar pleterničke župe sv. Nikole pozdravljajući vjernike na početku pobožnosti koja se u Pleternici održava već osamnaestu godinu na blagdan Cvjetnice. Pozivu župnika Antuna Čorkovića na misama proteklih dana da moleći zajedno podu na križni put odazvalo se oko 1500 vjernika svih uzrasta. Pridružili su im se i vjernici okolnih župa tako da ovaj križni put od ruševina stare crkve do kapelice sv. Petra na Starcu sve više postaje pobožnost cijelog pleterničkog dekanata. (V. M.)

• Snimila: Vesna Milković



Svake nedjelje hodočastili u drugu filijalu

Već dvanaestu godinu vjernici kaptolačke župe svake korizmene nedjelje pješice hodočaste u jednu od filijala svoje župe. Pješačko hodočašće predvodi vjeroučiteljica Ljubica Maljur na čiju inicijativu je i pokrenuto ovo jedinstveno hodočašće u kojem sudjeluje velik broj djece, ali i njihovih roditelja te baka i djedova. U korizmi hodočasnici na taj način uz molitvu i pjesmu propješaće 42 kilometra. – Ove je godine naše hodočašće bilo u skladu s evangelizacijskom korizmom u Požeškoj biskupiji. Tim hodom želimo posebno posvjedocići da je vjera nešto što se živi i očituje te od-malena to učiti i djecu – kazala je vjeroučiteljica. Posebno je zadovoljna što se ta hodočasnica grupa od početnih desetak djece pjevača gotovo udesetostručila. (Lj. M.)



ODRŽAN 14. BISKUPIJSKI KRIŽNI PUT MLADIH POD GESLOM „KRIST DANAS I UVJEKE“

Jedino se Isusovim putem ljubavi stiže do cilja

Pišu: V. Mikić i G. Lukić • Snimili: K. Ivanišević, D. Mirković, G. Lukić



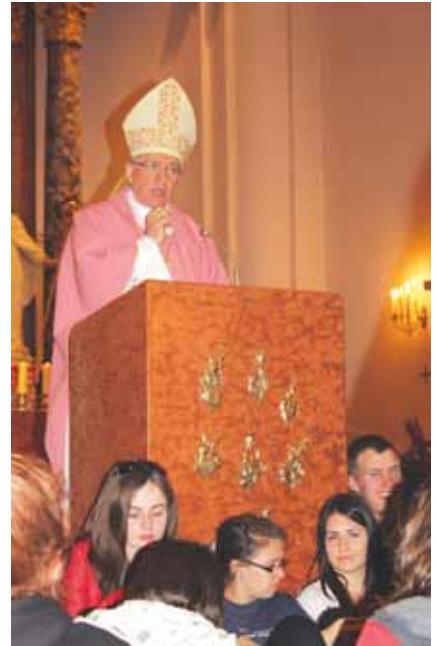
Opetnaestoj obljetnici utemeljenja Požeške biskupije, u Evangelizacijskoj korizmi, 17. i 18. ožujka organiziran je tradicionalni, 14. biskupijski križni put mladih pod geslom „Krist danas i uvijek“. Križni put je želio mlade ljude zbližiti i s prvom blaženicom naše biskupije s. Julom Ivanišević, pa je polazak oko 600 sudionika pod vodstvom vlč. Marijana Pavelića, župnog vikara požeške katedrale i povjerenika za hodočašće mladih, upriličen upravo iz njezine

rodne župe, iz Starog Petrova Sela. Okupljenu mladež pozdravio je župnik Antun Prpić. Uvodnu molitvu križnog puta molili su đakoni iz staropetrovoselske župe Josip Homjak i Tihomir Bilešić. Cjelodnevni put prvoga dana odvijao se kroz predjele Požeške gore prema Brestovcu kamo su mladi stigli pred večer gdje ih je dočekao župnik Franjo Nemet sa suradnicima i gdje su nakon svete mise i duhovnog programa prenoćili u Osnovnoj školi Dragutina Lermana.

S jubilejskim križem mladih

U nedjelju 18. ožujka mladima su se, među ostalima, pridružili i predstavnici ovogodišnjih krizmanika iz različitih župa Požeške biskupije te ih je oko 1000 preko Skenderovaca i okolnih predjela stiglo u Požegu, sjedište Biskupije, noseći biskupijski jubilejski križ mladih iz 2007.

U katedrali je biskup Antun Škvorčević s njima slavio svetu misu. Pozdravio ga je Marijan Pavelić, a Ivica Rajkovača posvjedočio je kako je križni put ovim mlađim ljudima donio snažno iskustvo. Biskup im je izrekao dobrodošlicu rekavši da zna kako su tjelesno umorni od puta, ali duhovno ispunjeni. Podsjetio ih je na Evangelizacijsku korizmu te kazao da je ovaj križni put jedna od važnih postaja tog duhovnog nastojanja na kojoj mlađi po uzoru na bl. Julu Ivanišević promišljaju o istini koju nam je donio Isus Krist i o mogućnostima života koje se postižu samo s njime, po njegovoj ljubavi na križu, najmoćnijoj snazi po kojoj čovjek može pobijediti svoje ograničenosti, nemoći i smrt te stići do one punine koja se zove život vječni, kraljevstvo nebesko. Pozvao ih je da se u ovoj svetoj misi sjedine s tim Isusovim djelom i povjere mu svoje mlađenačke živote i čežnje.





u našem društvu, zbog gospodarske i druge krize, ali ih je uvjerao kako je važno ne dopustiti da se zbog toga udalje s Isusova puta, da ostanu vjerni moralnim vrijednostima po kojima ostaju uvijek veliki ljudi. Ohrabrio ih je da se ne boje problema, da im prilaze s kriterijima i mjerilima koja su naučili od Isusa Krista. Njihove životne putove povjerio je Isusovoj Majci. Pri svršetku slavlja biskup je predstavio mladima đakone Požeške biskupije koji su s njima bili na križnom putu, bogoslove koji su im se pridružili te svećeničke aspirante iz Požeškog kolegija. Na kraju je biskup Škvorčević predvodio evanđelizacijsku molitvu te zahvalio organizatorima, svim sudionicima križnog puta i pjevačkom zboru mladih iz župe sv. Terezije Avilske.

Istina o sebi

U homiliji biskup je na tragu prvog nedjeljnog čitanja iz Knjige Ljetopisa progovorio o mučnoj činjenici da se povijest sastoji od niza ljudskih zahvata koji su određena vrtinja u krugu zbog toga što je u njih upleteno zlo i smrt koji stvaraju svojevršnu bezizlaznost našeg životnog puta. Pozvao ih je da promotre vlastiti život, kamo je on usmijeren po njihovim opredjeljenjima i mogućnostima, kamo nas vode trenutačni europski i svjetski događaji, od gospodarske krize u Europi do moralne krize, gladi u svijetu, ratova i tzv. mirovnih misija od Afganistana i Iraka, do Libije i Sirije. Zapitao ih je što misle kamo mogu stići putem kojim ide suvremeno čovječanstvo, ima li ono cilj, može li ono dati konačni smisao akcijama koje poduzima, putu kojim je krenulo kao i njihovim vlastitim životima. Potom je biskup mladima zahvalio što su se dva dana posvetili izazovu Isusova križnog puta. Kazao je kako su u njem mo-

gli ponovno otkriti najveću istinu o sebi, da se nisu slučajno pojavili u svijetu, niti u ovoj hrvatskoj zemlji, nego da je njihovo postojanje sastavni dio Božjeg nauma, koji – kako tumači sv. Ivan u današnjem evanđelju – ima svoje središte i vrhunac u Isusovoj smrti za nas, zahvat Božje ljubavi u našu povijest zla, smrti i nemoći, da bi naš život i cijelu stvorenu stvarnost izlijeo, priveo k cilju koji mu je postavio te dao smisao, uzdigao u zajedništvo Božjeg života.

Ostati vjeran pravim vrijednostima

– Jedino Isusovim putem ljubavi stiže se do cilja – rekao je biskup i pozvao mlade da učine sve kako bi cijeloga života ostali na njem. Potaknuo ih je da se odupru svemu što ih želi povesti lagodnim putem sebičnosti, hedonizma, ovisnosti i drugog zla, na kojem će izgubiti dostojanstvo, postati žrtve i ostati poniženi. Izrazio je veliko razumijevanje za poteškoće koje imaju gledje izbora svoga životnog puta



KORIZMENA KATEHEZA ZA BISKUPIJSKE STIPENDISTE

Važno je završiti studij i ostati na Isusovu putu



UDvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi 10. ožujka biskup Antun Škvorčević susreo se s devedesetak stipendista Požeške biskupije. On je podsjetio stipendiste kako je ovogodišnja korizma u našoj biskupiji nazvana 'evangelizacijskom' zato što nastojimo na svim razinama zauzetije provjeravati tko smo mi u svjetlu Isusove riječi i djela, tragajući za svjetлом i smislim u svakodnevnim poteškoćama. – Smatrali smo važnim – objasnio je biskup – organizirati i ovaj su-

sret kako bismo stipendiste uključili u taj duhovni pothvat te im pomogli razumjeti da im Požeška biskupija uz materijalnu potporu za školu ili studij želi ujedno pomoći da se duhovno izgrađuju i rastu u cjelovite osobe.

Potom ih je u kratkoj korizmenoj katehezi podsjetio kako dobro čine kad zajedno sa svojim roditeljima i drugima nastoje pronalaziti rješenja za materijalna i neka druga konkretna životna pitanja koja im pomažu da si olakšaju svakodnevnicu. – Ali – dodao je biskup – postoje daleko presudnija, temeljna pitanja s kojima se svatko od njih susreće i na koja trebaju dati vlastite odgovore. Kad sabrano i iskreno razmišljamo o sebi dolazimo da zaključka da naš život nije naše djelo, da iza njega stoji Bog. Prihvatajući svoj život u vjeri, stječemo sigurnost i pouzdanje.

Biskup je kazao mladima da im Crkva ne bi bila dovoljno prijatelj kad bi im pomagala rješavati samo materijalne probleme, i da ih stoga poziva da se s njome još snažnije povežu radi njihova vlastitog dobra. Zatim je postavio pitanje

stipendistima: „Do kuda žele u životu stići: samo do diplome i radnog mesta, ili nekamo dalje?“

– Mi možemo – nastavio je – nekamo stići putem organizacije vlastitog, obiteljskog, javnog života. Međutim, u dubini našeg bića postoji stanje duha koje se očituje kao nemir, čežnja za punim životom. Po tim čežnjama Bog nas drži budnima za onaj život koji nam samo on može dati i na koji nas je pozvao.

Stipendistima je poručio kako je važno da završe svoju školu i studij, ali kako je još važnije da kroz život vjerno i ustrajno nastoje ići putem Isusa Krista.

Ravnatelj Caritasa Nedjeljko Androš uputio je nekoliko prigodnih riječi te dao određene tehničke informacije. Žarko Turuk, predstojnik Katehetskog ureda Požeške biskupije, posvjedočio je o svom životu i školovanju te protumačio navijesteno evanđelje toga dana o izgubljenom sinu usporedivši to s današnjim vremenom, posebno s mladima koji su u opasnosti izgubiti se u vrtlogu droge, alkohola, bluda i drugih ovisnosti. (Lj. Marić • Snimio: Duško Mirković)

U POŽEGI ODRŽANA VJERONAUČNA OLIMPIJADA

Požeški gimnazijalci i velički osnovnoškolci najbolji



Biskupijska vjeronaučna olimpijada za učenike osnovnih i srednjih škola Požeške biskupije održana je u Požegi 21. veljače. Nastupile su ekipе osnovnih i srednjih škola iz Požeško-slavonske, Brodsko-posavske Osječko-baranjske, Virovitičko-podravske, Bjelovarsko-bilogorske i Sisačko-moslavačke županije koje se nalaze na području naše biskupije.

Prvi dio natjecanja za osnovne škole održan je u OŠ J. Kempfa u Požegi, a za srednje škole u Poljoprivredno-prehrambenoj školi. Od 45 osnovnoškolskih ekipa, koliko ih je sudjelovalo na županijskim natjecanjima, njih 10 plasiralo se na biskupijsku olimpijadu. Srednjoškolske ekipе, njih 18, izravno su došle na biskupijsku olimpijadu.

Drugi krug natjecanja održao se u Dvorani sv. Terezije Avilske. Sastojao se od tombole i kviza „Tko želi biti Isusov mili-junak?“ Najviše bodova među osnovnoškolcima osvojila je ekipa iz OŠ I.G. Kovačić iz Velike. Nju čine Marija Prpić, Barbara Šebalj, Ivana Kljaić i Monika Pavić. Mentor im je bio vjeroučitelj Nikola Brković. Drugo mjesto pripalo je

OŠ V. Nazora iz Daruvara, a treće OŠ „M. A. Relković“ iz Davora. Ekipa požeške Gimnazije u sastavu Josipa Matuha, Denis Čosić, Domagoj Đaković i Ivan Solić pod vodstvom vjeroučitelja Ive Grbeša osvojila je prvo mjesto. Druga je bila ekipa virovitičke Gimnazije P. Preradovića, a treća SŠ M. Marulića iz Slatine. Svi sudionici natjecanja dobili su priznanje, a članovi pobjedničkih ekipa dobili su *Bibliju*, drugoplasirani *Novi zavjet*, a trećeplasirani vrijedne knjige.

Na državnoj vjeronaučnoj olimpijadi našu biskupiju predstavljale su prvoplasirane ekipе. Učenici požeške gimnazije osvojili su osmo mjesto, 13. Su bili osnovnoškolci iz Velike. (Žarko Turuk • Snimio: Duško Mirković)

Susret srednjoškolaca u požeškom Kolegiju

U požeškom Kolegiju 24. ožujka održan je cijelodnevni susret srednjoškolaca koji razmišljaju o svećeničkom zvanju. Sudjelovali su mladi iz župe sv. Emerika u Oriovcu, sv. Josipa i bl. Ivana Merza u Slatini, sv. Augustina u Velikoj, sv. Leopolda Mandića u Požegi i Našašća sv. Križa u Orahovici. Program je vodio Mario Matijević, prefekt Kolegija.

U prijepodnevnim satima, nakon molitve i igre, Marijan Pavelić, župni vikar u požeškoj župi sv. Terezije Avilske, u suradnji s đakonom Nikolom Legcom uveo je mlade videozapisom u razmišljanje o duhovnom zvanju. Potom su srednjoškolci posjetili požešku Kalvariju gdje su molili pobožnost križnog puta. Nakon zajedničkog objeda u Kolegiju učenici su se susreli s bogoslovima Požeške biskupije iz Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu, koji su im posvjedočili o svom duhovnom pozivu te njihovu životu i radu u bogosloviji. Program je završio u katedrali gdje su srednjoškolci zajedno s vjernicima sudjelovali u molitvi sv. krunice i na svjetu misi. (M. P. • Snimio: Duško Mirković)



OSMEROČLANA OBITELJ HLEBEC IZ ŽUPE BRESTOVAC UNATOČ TRAGEDIJIMA NE ŽALI SE NI NA ŠTO

Nakon očeve smrti, Alen ostao vezan uz kolica

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković



Nači nekoga tko se danas ne će na nešto požaliti, gotovo je nemoguće. Iako bi se udovica Mirjana Hlebec (49) iz Brestovca kraj Požege mogla požaliti na tisuću stvari, skromno će reći da je dobro i „Ne daj, Bože, gorega!“ A nju život doista nije nimalo študio.

Udovica sa sedmero djece

Prije dvanaest godina ostala je udovica sa sedmero male djece, najmlađem je bila tek godina i pol, a najstarijem 12 godina. Nisu imali gotovo ništa. Suprug Nedjeljko, dragovoljac Domovinskog rata, poginuo je u šumi iznad Skenderovaca dok je sjekao drva pokušavajući na taj način prehraniti svoju obitelj. Živjeli su u dvije dvorišne prostorije obiteljske kuće njezina svekra u Skenderovcima. Uz pomoć brojnih donatora, a prije svega Požeške biskupije i općine Brestovac, izgrađena im je obiteljska kuća u Brestovcu. S velikom radošću u nju su se uselili u ljeto 2002. godine. Živeći od socijalne pomoći i dječjeg doplatka, krpao se kraj s krajem. A tada je uslijedio novi šok i tragedija. Prije točno sedam godina, tada sedamnaestogodišnji sin Alen, učenik Tehničke škole, teško je nastradao u prometnoj nesreći. Nagneće- na mu je leđna moždina i četvrti kralježak. Slijedila je višemjesečna neizvjesnost i liječenje u Zagrebu i Varaždinskim To-

plicama. Kući se vratio nepokretan, samo glavom i ramenima može micati.

Danonoćna njega

– Najviše mi nedostaje nogomet – kaže Alen, a njegova majka dodaje da je od sve njezine djece upravo on bio najviše zaluđen nogometnom igrom. Nije mu kao osmogodišnjaku bilo teško biciklom ići u nekoliko kilometara udaljenu Lipu ili Pavlovce da bi igrao. Bio je igrač i Slavonije. A onda u sekundi njegov sam o završetku škole, igranju nogometa, druženju s vršnjacima, odlascima u kafiće, na zabave, jednostavno je nestao. Sada uglavnom vrijeme provodi na internetu. Brat mu je nedavno nabavio tablet te uz pomoć olovke koju drži u ustima čita ono što ga zanima. Na televiziji prati sportske događaje, naravno, najviše nogomet.

Bez stalne tuže pomoći i njegove ne može, dodaje majka, koja se najviše briše o svome sinu. Kako mu se počela kvrčiti šaka desne ruke, potrebno je nabaviti dodatno medicinsko pomagalo

Nije lako

Majka sada ima status njegovateljice za što prima plaću dok Alen ima invalidinu od 1250 kuna. U obitelji radi samo najstariji sin 24-godišnji Slaven što je obitelji ipak olakšalo situaciju. Njegova sestra 21-godišnja Marijana radi na sezonskim poslovljima u cvjećarnici, a 19-godišnji Goran, koji je završio za plinoinstalatera, još čeka svoje prvo zaposlenje. Školuje se još troje djece: Maja pohađa 2. razred Ekonomske škole, Mihael ide u osmi i Mateo u šesti razred.

– Nije lako, uvijek nešto treba, ali snalazimo se – ističe majka Mirjana. Ugodno ju je iznenadila akcija Katoličke klasič-



ne gimnazije u Požegi i njezina profesora tjelesne kulture Marija Raguža koji su odlučili obitelji pomoći organizacijom humanitarnog malonogometnog turnira „Nisi sam“.

– Kako vrijeme prolazi, ljudi obično zaborave što se dogodilo. Zato nam je dragو što ga se netko sjetio. Na svu sreću, ima i prijatelja koji redovito dođu, ali ima i dovoljno braće i sestara pa je ipak lakše nego da nema nikoga – objašnjava majka.

Katolički klasičari organizirali humanitarnu akciju za Alenu

Humanitarni trodnevni malonogometni turnir „Nisi sam“, održan na inicijativu učenika Katoličke klasične gimnazije pod vodstvom ravnatelja Roberta Mokrog i profesora tjelesnog odgoja Marija Raguža u sportskoj dvorani u Brestovcu, uspješno je završen. Prof. Mario Raguž zadovoljan je odazivom ekipa, ali i sponzora. Prikupljeno je preko 7000 kuna za potrebe liječenja Alena Hlebeca. - Nadamo se da će ovo biti poticaj i drugima za slične akcije jer sve što treba jest odvojiti malo vremena i energije kako bi pružili pažnju i pomoć bližnjima - kazao je Raguž.

Prigodni novčani dar Alenu je dala i Požeška biskupija, a osobno mu ga je uručio biskup Antun Škvorečević. On je ovom prigodom zahvalio majci Mirjani Hlebec koja velikom hrabrošću nakon muževe smrti živi za svoje sedmero djece i koja se odlučila se uz pomoć Caričića Požeške biskupije i hrvatskih branitelja graditi kuću te sada požrtvovno pomaže i nepokretnom sinu Alenu. Biskup je zahvalio i pokretačima i svim sudionicima turnira što su u okviru Evangelizacijske korizme iskazali osjetljivost za jednog svoga kolegu u poteškoćama, povezali se u plemenitosti i dobru, posvjeđočili da mladi imaju srca i mogu biti izazov starijima. Uputio je Alenu riječi ohrabrenja kazavši da su mu organizatori i sudionici turnira očitovali svoju blizinu i solidarnost, poručili da nije sam te da će i dalje biti s njime. U ovoj akciji sudjelovali su i učenici Katoličke osnovne škole čija je nogometna momčad drugih razreda odigrala revijalnu utakmicu.



OBITELJ ANTE I BOŽANE PEJIĆ IZ ŽUPE SV. MARIJE MAGDALENE U ŠTIVICI

Svakodnevnim životom slave Boga, dnevno mole časoslov i krunicu

Piše i snimila: Višnja Mikić



Uskromnom domu, tihom i predano Bogu, od prošle jeseni u Štivici živi obitelj Ante Pejića. Njemu su 53, supruzi Božani 51 godina. Prije rata boravili su inozemstvu, vratili se u rodnu Bosnu, kasnije ih život „gurao“ u nepoznato, pa su nekoliko godina živjeli i kod Velike Gorice, a prošle godine kupili su manju kuću u Štivici. Pejići su iz župe Jelaške u Sutješkom dekanatu. Od malih nogu bili su vezani uz crkvu, pa su tako nastavili i dolaskom u Štivici. U župnoj crkvi sv. Marije Magdalene ne propuštaju ni jednu svetu misu.

Dan počinju i završavaju molitvom

Anto potječe iz brojne obitelji u kojoj je bilo devetero djece. Božanini roditelji imali su ih šestero. Njih dvoje, od Boga su primili također šest novih života. Onako, kako su njih učili roditelji, tako su i oni učili svoju djecu. Dan počinju i završavaju zajedničkom molitvom. Možda se, u današnjim uvjetima života i rada, čini nemoguće, ali oni doista mole svakodnevno.

– Sad nas je ostalo četvero, ali jednakomolimo kao nekad s mojim roditeljima i kad su sva djeca bila na okupu. Najstariji 34-godišnji sin Šimo ima svoju obitelj. Sa suprugom Josipom nije se bojao života i već ima šestero djece. Među njima su blizanci, koje je krstio biskup Valentin Pozaić. Sinu Josipu je 31 godina, Marku 26, Iliju 24 godine. Još nisu oženjeni, ali imaju djevojke, pa se na ljeto nadamo svatovima. Svi žive u okolici Zagreba, bore se za kakav-takav posao. S nama su još Antonija, učenica 8. razreda u Starom Petrovu Selu, a Matea ide u prvi razred, ovdje u Štivici – kaže otac Anto.

Skroman život

Obitelj živi skromno, ali naučili su raditi i živjeti od svog rada. Čim se snijeg otopio, počeli su krčiti u vrtu i okućnici gdje je sve bilo zapušteno. Puno je posla i žuljeva, ali Božana se raduje kako će tu imati lijep vrt, a u njemu povrće za svoju obitelj. Zadovoljni su malim, puno mole i poste. Boga slave kroz obične, svakodnevne stvari i poslove, čineći ih s ljubavlju.

Anto je molitvu upijao od malih nogu. Molili su zajednički u obitelji u Bosni i kako je tko odlazio u svijet, tako je u srcu nosio molitvu kao potrebu, kao izvor života.

– Časoslov molimo osam godina zajedno. Najstariji sin moli sa svojom obitelji i često nama pošalje lijepo duhovno štivo. Evo (pokazuje nam), dobili smo „materijala“ i za ovu korizmu. Redovito čitamo Bibliju. Ove korizme, prema naputku i

želji našeg biskupa, čitamo i Evangeliye po Marku. Kad nismo u velikom poslu, Bibliju čitamo i dva do tri puta dnevno. Krunicu nikad ne izostavljamo, to nam je veoma draga, svakodnevna molitva – kaže Anto.

U korizmi nema mesa ni slatkoga

Pokazuje nam Anto i knjigu „Svećenici-ma, predragim Marijinim sinovima (don Stefano Gobbi)“ iz koje često čita. Podpirući je član Marijine legije, a godinama redovito prima i čita misijski list „Radosnu vijest“. Rado hodočaste. Dok su bili u Bosni, išli su u Kraljevu Sutjesku, za blagdan apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla, zatim u Žepče sv. Anti, pa u Olovu Gospu Olovskoj, Kraljici Mira u Međugorje, sv. Ivi u Brankoviće, sv. Josipu u Zavidoviće itd. Bio je Anto i na hodočašću u Rimu. Dolaskom u Hrvatsku posjetili su svetište u Mariji Bistrici. Obitelj Pejić puno moli i često posti. Posebno Anto, koji gotovo živi od voća. Svi članovi obitelji u korizmi se tradicionalno, osim mesa, odreknu još nekih sitnica. Tako su svih četvero, pa i Matea koja je tek u osmoj godini života, u korizmi iz jelovnika izbacili sve slatko, a nema ni kave.



U VELIKOJ ODRŽAN BRAČNI VIKEND

Današnjim bračnim parovima najviše nedostaje komunikacije



UDomu sv. Augustina u Velikoj od 23. do 25. ožujka održan je 14. bračni vikend koji je vodio bračni par Spomenka i Darko Novosel iz Zagreba te svećenik Tomislav Čorluka iz Đakova. Domaćini su im bili Ljubica i Goran Thür, koordinatori Zajednice Požega Hrvatske zajednice bračnih susreta.

– Vikend u Velikoj do sada su prošla 104 bračna para i tri svećenika iz Požeške biskupije. Na zadnjem bili su među ostalima bračni parovi iz Požege, Pleternice i Virovitice. Zajednici Požega pripadaju još zajednice u Novoj Gradiški i Slavonskom Brodu. Međutim uskoro bi trebalo doći do izmjene teritorijalne organizacije Hrvatske zajednice bračnih susreta te će lokalne zajednice biti organizirane prema biskupijama – ističe Goran Thür.

Voditelj susreta Tomislav Čorluka istaknuo je da se kroz bračni vikend parovima želi pomoći da njihova komunikacija, koja je jako važna u braku, bude kvalitetnija jer će na taj način i brak biti kvalitetniji. -Današnju obitelj muče mnogi problemi u čemu veliku ulogu igraju i mediji koji žele oma-lovažiti instituciju braka. Iako će mnogi reći da je najveći problem ekonomska kriza koja mnogima služi kao izgovor zbog čega se ne će odlučiti za sklapanje bračne zajednice smatram da je sebičnost najveći problem današnjeg braka. Ljubavi nema bez spremnosti darivanja sebe i služenja drugome. Gdje su ljudi na to spremni, tamo je brak zaista kvalitetan. Ako čovjek samo gleda što od drugoga dobiva, kakve ima koristi, tu nema kvalitetnog braka – poručio je vlč. Čorluka. Idući bračni vikend u Velikoj održat će se u jesen. (Lj. M.)

VERA PEČANIĆ – PRIVATNA PODUZETNICA IZ LIPIKA

Vjera i obitelj čvrste životne točke

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Poduzetnica je, studentica, majka troje djece i vjernica. Tako bi se ukratko mogla opisati Vera Pečanić iz Lipika koja je o sebi, svojoj obitelji i životnim opredjeljenjima rado progovorila za naš list.

Rođena u susjednoj Bjelovarsko-bilogorskoj županiji, Vera je supruga Vinka upoznala ratne 1992. godine u Garešnici gdje su oboje radili. Posao ih je dalje odveo u Durdevac, a kada je 1996. godine obnovljena obiteljska kuća, s Vinkom, sada već suprugom, i njegovim roditeljima Vera je došla živjeti u Lipik. Po struci inženjer odjevne tehnologije najprije je radila u Modei u Garešnici, potom u đurdevačkom Trendu i na kraju u pakračkoj Moderni.

Pobrkali sustav vrijednosti

– Ta je tvrtka propala i ja sam u jednom trenutku ostala bez posla. Muž, po struci ekonomist, radio je u gradskoj upravi, ali je uz taj posao kod kuće otvorio knjigovodstveni servis. Počela sam mu pomagati i tako se učiti poslu koji nije imao puno veze s mojim dotadašnjim. U servisu sam se službeno zaposlila 2000. godine i nešto kasnije ga registrirala na svoje ime. Sada sam već deset godina privatna poduzetnica, a muž meni pomaže kad stigne – pomalo šaljivo je ispričala Vera. Uz Veru i Vinku u obitelji Pečanić su i 18-godišnji Matko, 14-godišnja Ivana i 8-godišnji Filip.

– To što sam privatnik, a servis je uređen u obiteljskoj kući ima velike prednosti jer sam proteklih godina, kad je zatrebalo, uvijek mogla biti uz djecu – dodala je. U knjigovodstvenom servisu „Puke“ trenutno je uz Veru zaposlena i jedna službenica. Posla za njih dvije ima dovoljno, a osnovni problem, kao i kod drugih poduzetnika, jest naplata obavljenog posla. – Kriza je i ljudi nemaju novaca pa stoga cijene usluga držim nešto niže nego što bi objektivno trebale biti. Ipak, ima onih koji ne mogu platiti, ali se za sada uspjevam nekako ‘pokriti’ i

ne žalim se. Naime, mislim kako stanje ipak nije tako crno. Znam da ljudi smeta nepravda i zato su mnogi ogorčeni, ali mislim i da ima dosta i onih koji su pobrkali sustav vrijednosti. Da parafaziram jednu izreku: samo pitaju što će dobiti od države, a ne razmišljaju o tome što bi mogli njoj dati. Osjećaj davanja, bar za nas vjernike, trebao bi biti ugodniji nego osjećaj primanja – kazala je Vera.

Probleme i svoj život trebamo dati u Božje ruke

Iako je iza nje mnogo godina radnog iskustva, te više seminara i tečajeva koje je pohađala kako bi usavršila znanje, Vera je prošle godine na požeškom Veleučilištu upisala smjer knjigovodstvo. Nove obvezе uspješno je uklopila u svoj život pa, usprkos svemu, stigne dva puta tjedno odvojiti vrijeme samo za sebe i otići na aerobik. Ono što je za nju i njenu obitelj najvažnije jest da svi uz redovne obvezе nalaze vremena i da zajednički redovito odu u crkvu.

– Sve se stigne ako se vrijeme dobro rasporedi i ja uvijek kažem: „Bože, samo mi daj zdravlja“ jer je to najvažnije. Ne treba očajavati ni zbog previše obveza niti zbog nekih problema, tako se samo nepotrebno gubi snaga i vrijeme, a učinka nema – kaže Vera. Njena obitelj, dodala je, svake nedjelje i za blagdane odlaže na misu – ponekad zajednički, a ponekad djeca odu na ranu misu, a ona i suprug kasnije. Zajedno su bili i na svakoj zornici i žao joj što mnogi mlađi u crkvu odlaze češće samo u vrijeme priprave za pričest i krizmu.

– Vjera je mene uvijek vodila kroz život, i to mi je pomoglo da lakše svladam razne prepreke. Mislim da sve probleme i svoj život trebamo dati u Božje ruke, da

Nedjeljom: ne raditi i ne ići u šoping-centre

Iako nije lako biti privatni poduzetnik, Vera Pečanić kaže kako svoju djecu ne će odgovarati da jednog dana, požele li, to i postanu. No, nastojat će ih uvjeriti da nedjeljom ne rade i ne idu u šoping-centre.

– Koliko god da sam posla imala, nikada nisam radila nedjeljom i blagdanom. Nikakva jurnjava za materijalnim dobrima to ne opravdava. Kada je riječ o radu šoping-centara nedjeljom, moram reći da smo tu više krivi mi nego njihovi vlasnici. Kad ljudi ne bi išli u kupovinu nedjeljom, ni centri ne bi bili otvoreni. Osobno mi nikako nije jasno kako tamo neke obitelji mogu provesti cijeli dan, pa nedjelja se može iskoristiti na mnoge korisnije načine – rekla je Vera.



U korizmi čitamo Evandelje po Marku

Obitelj Pečanić u vrijeme korizme nije se ničega posebno odricala.

– Mnogi se ljudi odreknu nekakve sitnice, kao što je komadić čokolade, samo da bi se zadovoljila forma, i to bi sad trebala biti priprema za Uskrs. Mi se pripremamo na različite načine, ali uglavnom uz molitvu. Ove godine zajednički i naizmjenično čitamo Evandelje po Marku koje smo dobili u župi – rekla je Vera.

nas On vodi jer mi ne vidimo tako daleko i ne možemo tako široko sagledati život kao On. Za djecu je posebno bitno i da znaju kako kod kuće imaju nekoga tko je za njih uvijek tu kad mu nešto zatreba. Vjera i obitelj dvije su čvrste točke u svačjem životu i to uvjerenje nastojim prenijeti na svoju djecu – istaknula je na kraju Vera Pečanić.



PREDSTAVLJAMO ŽUPU SV. ALOJZIJA GONZAGE IZ ČAGLINA

Mlade obitelji aktivne u župi

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković



Čaglinska župa, uz onu u Popovači, jedina je u Hrvatskoj dobila naziv po sv. Alojziju Gonzagi, zaštitniku mladeži. Osim rijetkog naslovnika, obilježava ju, nažalost, i izrazita starost stanovništva i ekonomска nerazvijenost. – Ovdje je nastanjeno oko tisuću katolika od kojih je dvije trećine starijih od 50 godina. Industrije nema, ukinute su banka i pruga, no, dok cijeli kraj, zapravo, životari, mogu sa zadovoljstvom reći da je Crkva ipak živa. Naroda jest malo, ali je to pravi vjernički narod – istaknuo je župnik Milan Klobučar.

Naselje Čaglin kao trgovište spominje se 1435. godine kada je u njemu, kraj Londže, postojala crkva Glavosjek sv. Ivana Krstitelja. Kada je i zašto sru-

šena, ne zna se, a sadašnja svoje temelje i naziv treba zahvaliti isusovcima koji su na novoj lokaciji 1758. godine izgradili kapelu u čast sv. Alojziju. Ratne 1943. izgrađena je crkva, a 7.rujna 1945. u Čaglinu je osnovana župa sv. Alojzija Gonzage koju je otvorio dr. Josip Buturac. U sastavu čaglinske župe sada su sela Milanlug u kojem je kapelica Kraljica Krunice, Ljeskovica s kapelicom Duha Svetoga i Kneževac čija kapelica nosi ime Marije Kraljice te sela Jasik, Duboka, Vukojevica, Jurkovac, Sarkovac, Sappa i Latinovac gdje nema kapelica.

Uvijek spremni pomoći župi i župniku

Župna crkva u Čaglinu temeljito je obnovljena 2000. godine. U njoj se ističu središnji oltar posvećen sv. Alojziju te pokrajinski oltari Majke Božje i sv. Josipa. Uređen je i okoliš župnikov stan. – Nikada ništa nisam tražio u materijalnom smislu od ljudi, a kamoli da bih s oltara obitelji ma određivao koliko za nešto moraju dati, no, oni su sami vidjeli što treba i spremno su izdvajali novac prema mogućnostima – kaže župnik Klobučar. Njegove riječi potvrdili su i najbliži suradnici. – Iako je kraj siromašan, stotinjak ljudi redovito financijski pomaže župi. Svi darovi vjernika troše se namjenski tako da odredimo prioritete – rekao je Mario Šimić, član župnog Ekonomskog vijeća. – Financijski nam pomogne i općina, a nešto, uglavnom u obliku prijevoza, dobijemo od Šumarije i Doma u Ljeskovici. Nadam se kako ćemo doskora uspjeti nabaviti još jedno zvono jer sada u crkvi imamo samo dva – doda je Zlatko Hrčka, također iz Ekonomskog vijeća. Uz tri člana Ekonomskog vijeća u čaglinskoj župi aktivno radi i pet članova Pastoralnog vijeća.

– Ovdje je malo mlađih obitelji, ali većina je aktivna u župi. Ja primjerice radim u vojsci u smjenama, ali kad sam u mogućnosti, čitam na misi, supruga pomaže u uređenju crkve i kao obitelj nastojimo biti pri ruci župniku – kazao

je Miroslav Perešin član Pastoralnog vijeća. U župi sv. Alojzija Gonzage djeluje i Caritas čiji su članovi posebno aktivni uoči Božića i Uskrsa. Tada se priprema 25 do 30 poklon-paketa s hranom, odjećom i kućnim potrepštinama koji se odnose bolesnima, siromašnima i nepokretnima. Čaglinčani su ponosni i na svoj crkveni zbor koji već 20 godina uvježbava i prati na orguljama Stjepan Biondić. – U zboru je samo četrnaest članova, i to isključivo žena, ali to je stalno ‘jezgro’ koje je dobro uvježbano. Da dobro pjevaju potvrđio je i jedan urednik s HTV-a prilikom prijenosa mise iz naše crkve. Redovito gostujemo i u drugim župama. Mali dječji zbor vježbam uglavnom za posebne prigode kao što je prva pričest – kazao je gosp. Biondić.

Mlađih u Čaglinu nema mnogo, ali je u župi trenutno čak 12 ministranata. – Različite su dobi jer ja djecu uključujem u ministiranje čim za to izraze želju, a taj posao mogu obavljati i kao srednjoškolci. Oni i čitaju na misi. Inače, broj mlađih stagnira godinama pa je tako u župi 20-ak prvpričesnika i 30 do 40 krizmanika, ovisno o generaciji. Na misama su, kao i u većini drugih župa, prisutniji u godinama kada se pripremaju za pričest, odnosno krizmu, a potom se ‘osipaju’. Redovito dolaze u crkvu samo oni kojima i roditelji redovito dolaze – kazao je župnik Klobučar. Osim blagdana svoga zaštitnika sv. Alojzija, vjernici čaglinske župe slave i Josipovo kada se organizira trodnevnačica. Tijekom godine redovito odlaze pješice na hodočašća u Voćin, Pleternicu i Kutjevo. – U materijalnom smislu župa je 90 posto uređena, a s obzirom na starost stanovništva i raštrkanost sela, zadovoljan sam i kako je organizirana u duhovnom smislu. Naravno, uvijek može biti bolje. Meni je tiha želja urediti ovdje dvoranu gdje bi se vjernici okupljali i gdje bi mogli organizirati još neke pastoralne aktivnosti – zaključio je župnik Klobučar.



U deset godina četiri mlade mise

Od osnutka čaglinske župe u njoj su službovali dr. Ivan Tilšer, o. Ante Katalinić, Mirko Miklečić, Ladislav Sente, Ivo Dragičević, Dragutin Mostečak, Mirko Horvatić, Ivan Nikolić i Josip Pendžić. – Sa zadovoljstvom mogu reći kako smo unazad deset godina imali četiri mlade mise što je za ovaj kraj puno. To su Stjepan Škvorc, Ivica Razumović, Stjepan Knatek i Krunoslav Albert pa ako se njima dodamo još ja i vlč. Josip Bogović koji smo ranije zaređeni, proizlazi da čaglinski kraj ima čak šest aktivnih svećenika – rekao je župnik Klobučar.



IVAN MIHALJEVIĆ IZ ŽUPE STARO PETROVO SELO UZORAN JE VJERNIK I SPORTAŠ

Bog je na prvom mjestu, pa obitelji, posao i lopta



Ivana Mihaljevića, 27-godišnjaka iz Oštrog

Vrha, „lovili“ smo između posla, treninga i obiteljskih obveza. Budući da je spremno podijelio vrijeme s nama, mogli smo ga, evo, predstaviti i čitateljima „Zajedništva“.

Tekst: Višnja Mikić • Fotografije: Višnja Mikić i obiteljski album I. Mihaljevića

Sloptom se družim negdje od šeste godine života, najprije u seoskom dvorištu, pa u školi, ali vrlo brzo i u pionirskoj ekipi NK „Slavija“ Staro Petrovo Selo. Među ostalim uspjesima, dok sam igrao za ovu ekipu, „Slavija“ je postigla i status viceprvaka Slavonije i Baranje. U seniorskoj ekipi „Slavije“ igrao sam do svoje dvadesete godine, zatim dvije i pol godine u susjednom klubu NK „Dinamo“ Godinjak, pa kratko u „Slavoncu“ Gunjavci – Drežnik, a zadnje sam četiri godine u „Graničaru“ Laze. ‘Obrambeno’ sam orijentiran i igram na mjestu stopera. „Graničar“ je bio vodeći u prvom (jesenskom) dijelu sezone u 1. županijskoj ligi Brodsko-posavske županije. U drugom dijelu drži 4. mjesto, s minimalnim zaostatkom za trenutno vodećom momčadi. Jedna nas utakmica dijeli od ponovnog ulaska u finale novogradiškog Nogometnog središta.“

Malonogometna katolička liga

Ivan je tri godine igrao i u Katoličkoj malonogometnoj ligi Požeške biskupije, u ekipi župe sv. Antuna Padovanskog Staro Petrovo Selo. Kao prvac lige Požeške biskupije odlaze na završnicu u Zagreb, a drugi put, također kao prvac, na završnicu u Osijek. Ivana vežu lijepe uspomene na te dane i natjecanja. U ove tri godine, u malonogometnoj ekipi župe sv. Antuna Padovanskog nisu samo igrali, napomnje Ivan. Vežu ih lijepa prijateljstva i susreti u gradovima izvan Hrvatske kamo su putovali kao gostujuće momčadi: u Tuzli i u Stuttgart, kod Hrvata katolika koji ondje žive i rade.

Igra i protiv prvoligaša

Ivan je danas vrlo uspješan sportaš i igrač u Lazama. To nije, zapravo, čudno jer mu je i pokojni otac bio vrlo dobar nogometničar i sva tri ujaka.

Ekipa NK „Graničar“ Laze, gdje Ivan sada igra, bila je prošle godine prvak Kupa Nogometnog središta Nova Gradiška, pobedom nad ekipom NK „Mladost“ Černik. U polufinalu županijskog

kupa osigurali su ulazak u finale gdje su pobijedili momčad MV „Croatie“, drugoligaša iz Slavonskog Broda (danasa je to ekipa „Marsonija 1909“). Kao pobjednici županijske nogometne lige morali su snage odmjeriti s ekipom „Slaven-Belupo“ gdje su onda, unatoč tomu što su igrali na domaćem terenu, ipak izgubili. No, zanemarivši ovo, iza kluba „Graničara“ i Ivana velika su postignuća.

Osim na nogometnom terenu, ekipa „Graničara“ druži se i privatno, tako nije rijetko da poslije utakmice dođu u Oštari Vrh kod Ivana na piće, zatim na njegov imendan, pa na Vidovo jer je sv. Vid zaštitnik ovoga sela.

Vjernička obitelj

Ivan je tehničar cestovnog prometa i radi u Hrvatskim autocestama. Radi u smjenama, ali ako zatreba razumijevanje kolega ili zamjenu zbog treninga ili utakmice – nikad nije bilo problema.

Mihaljevići žive u lijepoj obiteljskoj kući. Ivanovi brat i sestra već imaju svoje obitelji, a on je s majkom Ljubicom i mlađom suprugom Nikolinom. Raduju se skoroj „prinovi“. Majci Ljubici Bog je podario lijep glas i sluh. Nekoliko godina bila je član KUD-a „Tamburica“ Staro Petrovo Selo, gdje je pjevala i svirala brač, no u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovom Selu pjeva od malih nogu, pa tako i danas. Zajedno s Ivanom i Nikolinom svake nedjelje je na misi. Nikolina se lako „uklopila“ u život obitelji jer je došla iz vjerničke obitelji Juraković iz Laza, iz koje je potekao svećenik Matija Juraković, a i Nikolinin brat, ako Bog da, brzo će postati svećenik. Trenutno je na školovanju u Rimu.

Član ŽEV-a

Dok je obitelj bila na okupu, molili smo zajedno svaku večer, kaže Ivanova majka Ljubica. „Kako je tko zasnovao svoju obitelj i odlazio, tako se smanjivao broj, a živimo u vrijeme kad svatko ima svoje obaveze, pa nam se teško okupiti zajedno, no molimo kako tko stigne. Ja sam na počet-

ku korizme odmah uzela u ruke Evandžele po Marku, prema želji našeg biskupa i u okviru evangelizacijske korizme u našoj biskupiji. Ivan radi u smjenama, ide na treninge, bude posla i oko kuće – proljeće je, a najljepše nam je kad smo zajedno.“

Ivan je i član Župnog ekonomskog vijeća staropetrovoslanske župe i tu je angažiran koliko stigne i kad nije na poslu. Raduje se što ga na povratku kući, uz majku sada čeka supruga, a uskoro će tu biti i najmlađi član obitelji.

„Bog i obitelj su ispred svega“, kaže ovaj mladi, nadareni sportaš, „a onda, svakako, posao, jer moramo se brinuti i za kruh svagdašnji. Nogomet, najvažnija sporedna stvar na svijetu, također zauzima važno mjesto u mom životu. Obitelj ima razumijevanja za to. Za vrijeme utakmice u Lazama, Nikolina posjeti svoju obitelj i tako smo oboje zadovoljni,“ smije se Ivan.



Ukorak s liturgijskim vremenom



Piše: Zlatko Papac

VAZAM: NEDJELJA USKRSNUĆA GOSPODINOVA

Uskrs je blagdan budućnosti. Prvi Čovjek budućnosti – novo-uskrsloga svijeta – jest Uskrslji Gospodin. On je otvorio eru budućnosti, ili Uskrsnuća. Na Veliki petak, kad je predao duh u ruke svoga Oca, počeo je Uskrs! Mi to slavimo puna tri dana: Veliki petak – Isusova Smrt; Velika subota – Isusov mir u grobu; Uskrs – Uskrsnuće. Mi ne možemo odjednom slaviti sva ta tri Veleđogađaja, koji su se stvarno dogodili u hipu. Čim je umro, Isus iz Nazareta je nebesnik. Petar to proglašava Jeruzalemcima: *Bog ga uskrisi treći dan i dade mu da se očituje.* Petrov proglašenje postade i ostade uzorom i zadaćom Crkve kroz povijest!

Čim se dogodio Uskrs, Pavao s tri kratke rečenice izriče povijest Crkve i kršćanstva: *Ako ste suuskrsnuli s Kristom, tražite, što je gore, gdje Krist sjedi zdesna Bogu! Za onim gore težite, ne za zemaljskim! Ta umrijete i život je vaš skriven s Kristom u Bogu!* To je najkra-

ća definicija Uskrsnikâ i krštenikâ. Krštenjem smo već postali budućnici! To je najnovija novost povijesti i svijeta. A Tvorac i Stvoritelj te novosti jest sâm Uskrslji Gospodin! Po njemu i mi postadosmo novi-uskrsni ljudi! To je početak uskrsne ere u našoj zemaljskoj povijesti. Zato i jest u kršćanstvu običaj čestitanja o Usksru. Čestitamo jedni drugima Kristovo Uskrsnuće i svoje suuskrsnuće! To je najnovija novost kršćanstva!

Evangelje prati Mariju Magdalenu u rano uskrsno jutro na grob Isusov: *Opazi da je kamen s groba dignut. Otrči stoga i dode k Šimunu Petru i drugom učeniku, koga je Isus ljubio, pa im reče: Uzeše Gospodina iz groba i ne znamo, gdje ga staviše.* Nije joj ni na kraj pameti došlo Isusovo Uskrsnuće, nego: *Uzeše Gospodina iz groba i ne znamo, gdje ga staviše.* Tri glagola, tri radnje, tri događaja! *Uputiše se Petar i onaj drugi učenik i dodoše na grob.* Ivan je stigao prvi, ali ne uđe u grob prije

Petra. Petar uđe i ugleda povoje... *Tada uđe i onaj drugi učenik, koji prvi stiže na grob.* A kad uđe onaj drugi učenik, postaje uskrsni vjernik: *vidje i povjerova!* Ivan je već na grobu postao uskrsni vjernik! Dobio je dar uskrsne vjere! Drugi su apostoli taj dar dobili istom navečer kad je Uskrslji došao k njima u dvoranu.



DRUGA VAZMENA NEDJELJA

Sve se uskrsne nedjelje otvaraju proglašenjem Djelâ apostolskih. A Djela su zapravo evandelje o ljudima koji povjerovaše. Kao što četiri evandelja – Matejevo, Markovo, Lukino Ivanovo – opisuju život i lik Isusa iz Nazareta, Sina Božjega i Sina Marijina, tako Djela – peto evandelje – opisuju prve uskrsne vjernike: *U mnoštva onih, što prigrišće vjeru, bijaše jedno srce i jedna duša ... sve im bijaše zajedničko...* Na Uskrs-Duhove stvorena je nova zajednica – uskrsna zajednica ljudi. Isus je stvorio nove ljudi – uskrsnike! Rođena je Crkva, počelo je kršćanstvo!

Zato Ivan i govori o novom rođenju koje se zbiva rođenjem od Boga. Premda još stanovnici staroga svijeta, krštenici su uskrsnici! To je novost za koju u starom

svijetu nemamo pravih opisâ ni definicijâ. Uskrsnici su jednostavno novi ljudi – borave na zemlji, a već su stanovnici ili sudionici novoga svijeta – uskrsnoga i nebeskoga. To je uskrsna novost kršćanstva! Nema još prikladnih opisa, zato Pavao već uhodanim riječima dodaje prefiks **su**-uskrsnuli, su-dionici, su-tijelo. Tako Pavao opisuje novi status uskrsnih ljudi. Kršćani su zapravo krštenjem postali novo-uskrsli ljudi! Još su na zemlji, a već nebesnici!

Evangelje se zbiva na Uskrs, i tjedan dana kasnije. Na Uskrs bijahu u dvorani svi apostoli, osim Tome. K njima dolazi Uskrslji s pozdravom: *Mir Vama!* Nakon pozdrava im se identificira: *pokaza im svoje ruke i bok.* A tada im komunicira Dar Duha Svetoga. Bijaše to usta-

novljenje sakramenta svete ispovijedi – uskrsni dar Uskrsloga Gospodina! Nakon osam dana Uskrslji dolazi ponovno. S apostolima je i Toma. Apostoli su ga tjedan dana uvjerali da je Isus uskrsnuo. Toma nije povjerovao. Mi se tome čudimo, ali to nije ništa čudno. Vjeru su ona desetorica apostolâ primili na Uskrs, kao uskrsni dar. Toma je ostao bez toga dara jer na Uskrs nije bio s njima. On nije mogao povjerovati, jer nije primio uskrsni dar – vjeru. Danas je i Toma primio dar vjere, postao je uskrsni vjernik! To je i ispojavio jedinstvenom formulom – nominativnim vokativom: *Gospodin moj i Bog moj!* Izrekao je vijest nad vijestima: Moj Bog je Uskrslji Gospodin.

TREĆA VAZMENA NEDJELJA

Danas slušamo Petrovu propovijed na rodu. Počinje: *Bog Abrahamov, Izakov i Jakovljev, Bog otacâ naših, proslavi Slugu svoga, Isusa, kojega vi predadoste i kojega se odrekoste pred Pilatom.* Tako je Petar čestitao Uskrs Jeruzalemcima i svim dolaznicima u Jeruzalem. Koje li smionosti! Nakon toga im je kratko izrekao povijest Isusa iz Nazareta, kojega su se na Veliki petak odrekli – oni ga predali, a Bog ga Uskrisio. Dva subjekta, dvije radnje, dva svijeta! Petrov zaključak: Vi to učiniste u neznanju, ali ga Bog uskrisi. Vi ga se odrekoste, a Bog ga postavi Su-

cem živih i mrtvih! Stoga ih zove i poziva na kajanje, *da im se izbrišu grijesi.*

Slijedi prava uskrsna idila apostola Ivana. Piše ondašnjim i današnjim kršćanima: *Dječice, ovo vam pišem da ne grijesite. Ako tko i sagriješi, zagovornika imamo kod Oca – Isusa Krista, Pravednika!* Kao da slušamo kršćanske majke, koje uče djecu, kršćanski živjeti. Ivan nastavlja, učeći nas, tko je za nas Uskrsli Gospodin. Čitajmo ovu divnu Ivanovu poruku i učimo po njoj živjeti. Tako ćemo postati – i biti – uskrsni ljudi.

Evangelje je ove nedjelje svojevrsni finale one dvojice učenika iz Emausa. Na kraju njihova puta očitovalo im se Uskrslji. Nakon identifikacije, Uskrsli im ponavlja svoju katehezu i *otvari im pamet, da razumiju Pisma.* Zaključuje: *To je ono, što sam vam govorio, dok sam još bio s vama.* Ponavlja im katehezu o svom trpljenju i o uskrsnuću, kao i o njihovoj zadaći u svijetu. Završava obećanjem: *Ostanite u gradu, dok se ne obučete u Silu odozgor.* To je obećanje Duha Svetoga, koji će Isusovu stvar voditi do svršetka svijeta.

ČETVRTA VAZMENA NEDJELJA

Petar je – nakon što je učinio čudo ozdravljenja – pozvan na odgovornost pred glavare narodne i starješine. Smiono im kazuje, da je to učinio u ime Isusa Krista, Nazarećanina. Prije dolaska Duha Svetoga Petar se s ostalim apostolima sakrivao. Danas više nemaju straha. Ohrabrio ih je Duh Sveti. Na Veliki petak svi su se razbježali, i nestali, osim Ivana. A nakon Duhova smiona, i bez straha, navješćuju Isusa Raspetoga i Uskrsloga. Štoviše! Spremni su i trpjeli, navješćujući velevijest o Isusovu uskrsnuću.

Slijedi veličajni Ivanov odlomak o našem promaknuću u bogosinstvu. Svi bismo morali zapamtiti velevijest, koju Ivan kazuje: *Gledajte koliku nam je ljubav daroval Otac: djeca se Božja zovemo, i jesmo.* To je uskrsna novost i kršćanska

stvarnost. Naše bogosinstvo – uskrsni je dar! Po tom daru bivamo uskrsni: *Djeca se Božja zovemo i jesmo!* Premda još na zemlji, već smo nebesnici. Premda ljudi, postadosmo sinovi i kćeri Isusova Boga. To je naša novost – veliki uskrsni dar koji primamo na krštenju.

Evangelje je prva idila – velevijest o nama koje okuplja i čuva sâm Uskrsli Gospodin. Da bi nam prenio tu velevijest, služi se slikom iz pastirskog života, koju je onda razumio svaki Izraelac. Svi su razumjeli odnos pastira i stada. Zato Isus i uzima svima poznatu stvarnost kako bi im rekao i potvrdio novost koja im se dogodila. Uvijek je vrijeme i čas da se pitamo: vjerujemo li mi u tu čudesnodivnu novost? Živimo li kao novi ljudi,

krštenici? Priznajemo li Uskrslog Gospodina svojim Vodom i Pastirom? Ispovijedamo li ga svojim Bogom?



PETA VAZMENA NEDJELJA

Isusovo je Uskrsnuće apsolutna novost svijeta – uzrok i stvarnost kršćanstva. Biti kršćanin znači: biti novo-nebeskim čovjekom. Čitajte današnji odlomak Djetelâ: Bijaše dosta, da Uskrsli sretne Savla, i da ga stvori Pavlom. Susret sa Savlom bijaše apsolutna promjena Savlova života. To je istaknuto i naglašeno: Savao je postao Pavao – novi uskrsli čovjek. Ista se stvarnost dogodila s nama na krštenju. A razlika je: Savao je postao Pavao – uskrsli čovjek. A mi često ostamosno stari ljudi – kao da nismo kršteni. Čitajte današnji odlomak Djetelâ – sve dok Vam ne sine novost: da je Savao postao

Pavao. Novi čovjek!

Apostol Ivan prenosi i na nas novost koja se dogodila Pavlu: *Djećice! Ne ljubimo riječju i jezikom, već djelom i istinom.* Budući da smo na krštenju postali novi ljudi, onda trebamo i živjeti na novi način – kristoliko! A novi je način življenja: život po zapovijedima, *da ljubimo jedni druge, kao što nam je dao zapovijed.* Postali smo djeca Božja. Po Pavlu bismo morali živjeti drukčije – po Božju! Ako smo postali novi ljudi, onda nam je zadano i živjeti na nov način: postali smo djeca Božja! Očitujmo to svojim življenjem.

SEDMA VAZMENA NEDJELJA

Ovom nedjeljom stižemo na kraj uskrsnog vremena koje nam objavljuje otajstvo Duhova. A Duhovi su velevrata kroz koja je Bog po Duhu Svetom otočeo Isusovo djelo voditi i čuvati u ovome svijetu. Danas imamo u Djetelima biranje novog apostola na mjesto koje je bio Juda progignao. Birali su ga tako kako su se u ona vremena vršile mnoge stvari: molitvom i bacanjem kocke. Kocka je pala na Matiju, koji je pribrojen zboru apostolskom. Uvjet je bio da je bio sa zajednicom cijelo Isusovo javno vrijeme i nakon toga do Isusova Uzašašća.

Slijedi odlomak iz Prve Ivanove poslanice. Koje li smionosti u prvoj rečenici: *Ako je Bog tako ljubio nas, i mi smo dužni ljubiti jedni druge.* Tu je doslovno ponovljena činjenica iz Knjige stvaranja: jer smo stvoreni na sliku Božju, onda se moramo i vladati po Božju. To se uvijek iznova zaboravlja. Barem u uskrsno vrijeme moramo u sebi obnoviti ovu veliku istinu. Na nama i na našem životu morali bi svi vidjeti nešto Božje. Samo se sje-

tite kako se često opravdavamo djelima drugih: tako rade ovi i oni. A zaboravljamo obvezu: da mi moramo biti takvi da na nama drugi vide sličnost s Bogom i Božnjim djelovanjem. Pitajte se samo: ima li toga među nama?

U evanđelju slušamo Isusovu molitvu za svoje apostole i za sve ostale ljude. On je molio da njegovi budu uistinu njegovi: neka budu takvi da svatko na njima može vidjeti i prepoznati, čiji su učenici. Ne bismo li trebali iz toga naučiti: da i mi molimo jedni za druge? Ima li toga među nama? Isus ističe da je On svoje čuvači dok je bio na svijetu, a sada ih predaje i povjerava Ocu da ih on po Duhu Svetom vodi kroz život i dovede sve do neba. Isus nadalje veli kako je svojima predao Božju riječ da nas upozori da onda po toj riječi i živimo. Ne bismo li morali češće misliti na Isusovu molitvu za nas, pa se trgnuti i doista živjeti najkršćanske i najvjernije. A jer to često zaboravljamo, onda i živimo ovako, kako živimo. Probudimo se!

ŠESTA VAZMENA NEDJELJA

Danas u Djetelima imamo pravo čudo: evangelizacija je krenula u poganski svijet. Satnik Kornelije pozvao je Petra, Petra je pak sâm Duh Sveti poučio da krene Korneliju u susret. Kad je Petar stigao, Kornelije mu *padne k nogama i pokloni se.* Petar ga pridigne govoreći: *Ustan!* I ja sam čovjek. Petar progovara, i dok je Petar još govorio, siđe Duh Sveti na sve, koji su slušali. Kad se to dogodilo, Petar zapovjedi da se krste u ime Isusa Krista. Bijaše to početak kršćanstva u poganskom svijetu!

Apostol Ivan nastavlja svoju omiljenu temu o ljubavi: *Ljubljeni! Ljubimo jedni druge, jer ljubav je od Boga; i svaki, koji ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga.* Ljubav je raspoznajni znak kršćanstva. Gdje nema ljubavi, ima li tu još kršćanstva?

U evanđelju slušamo Isusovu riječ: *Kao što je Otac ljubio mene, tako sam i ja ljubio vas; ostanite u mojoj ljubavi.* Odmah i kazuje kako se ostaje u njegovoj ljubavi: *Budete li čuvali moje zapovijedi, ostat ćete u mojoj ljubavi.* Zatim ih poučava kako se ostaje u ljubavi njegovoj: *Budete li čuvali moje zapovijedi, ostat ćete u mojoj ljubavi.* Ne zaboravlja nam kazati svoju zapovijed: *Ovo je moja zapovijed: ljubite jedni druge, kao što sam ja vas ljubio!* Završava svečanim proglašom: *Vi ste prijatelji moji, ako činite, što vam zapovijedam.* Tko da ne zaplače od sreće jer nam je otvorio vrata u svoje prijateljstvo!?

OBITELJI S BROJNOM DJECOM**Biskup na slavljima krštenja****U Novoj Kapeli krštena Marta Matičević**

U predvečerje druge korizmene nedjelje, 3. ožujka biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u crkvi Blažene Djevice Marije u Novoj Kapeli te krstio Martu, peto dijete u obitelji Josipa i Marije Matičević. U pozdravu biskup je podsjetio da tijekom korizme nastojimo evanđeoski pročišćavati svoj duh i provjeravati osjetljivost za istinske vrijednosti postojanja među kojima je život jedna od temeljnih ljudski vrijednosti. Istaknuo je da je krštenje petog djeteta u obitelji Matičević usred korizme snažno svjedočanstvo o dobro oblikovanoj kršćanskoj savjesti roditelja koji su iz ljubavi spremni na žrtvu te se opredjeljuju za život. Čestitao je obitelji Matičević na tom primjeru i zahvalio što pomaže da se u našem društvu prepozna i očituje evanđeoska veličina i vrijednost braka i obitelji. Nakon euharistijskog slavlja biskup je primio obitelj Matičević u župnoj kući, zanimalo se za njezin život, posebno za odgoj djece, ohrabrio je, podijelio djeci darove i uručio novčanu pomoć Požeške biskupije.

Krštenje Emilije Ćališ u Velimirovcu

Na drugu korizmenu nedjelju, 4. ožujka biskup Antun Škvorčević posjetio je župu Fatimske Gospe u našičkom naselju Velimirovac i predvodio slavlje u okviru „Evangelizacijske korizme“ tijekom kojega je krstio Emiliju, peto dijete u obitelji Ilike i Mirjane Ćališ. Biskupa je na početak pozdravio župnik Goran Mitrović, a darove mu uručili blizanci Gabrijel i Rafael Brodar koje je biskup krstio prije pet godina. Biskup je spomenuo kako ovom korizmenom nedjeljom činimo drugi korak u svojim evangelizacijskim nastojanjima, na kojem nam je Abraham uzor čiste i stamene vjere u Boga i njegovu providnost, spremnost na žrtvu kao put preobrazbe u koju nas je u punini poveo Isus Krist svojom smrću i uskrsnućem. Dodao je da nam je danas na tom putu poticajan primjer i obitelj Ćališ, koja sa svojim petim djetetom svjedoči veliko pouzdanje u Boga, smisao žrtve kao put kojim se mijenja i preobražava život te otvara budućnost. Kazao je da roditelji male Emilije zasluzu naše posebno poštovanje jer u društvu koje izbjegava žrtvu i pokatkada s prjezirom promatra brak, a posebno prihvatanje brojne djece oni su razlog velike nade u budućnost koja se ostvaruje tim putem.

**Kršteno šesto dijete obitelji Grganić u Zapolju**

Biskup Antun Škvorčević u petak, 16. ožujka posjetio je župu Zapolje i predvodio euharistijsko slavlje te tom prigodom krstio Luku, šesto dijete u obitelji Zvjezdana i Melite Grganić i održao katehezu o braku, ljubavi i obitelji. Istaknuo kako je slavlje krštenja šestog djeteta u obitelji Grganić važna postaja Evangelizacijske korizme Požeške biskupije na kojoj želi čestitati i zahvaliti toj obitelji na njezinu opredjeljenju za život, razmišljati o kršćanskem braku i moliti da se ove korizme, između ostalog, obnovimo i u svijesti evanđeoskog vrjednovanja braka i obitelji. Brak i obitelj vrijednosti su koje se mogu živjeti i u njima ustrajati samo ako se supružnici trude ljubiti Boga i ako im je on temelj međusobne ljubavi kojom se opredjeljuju za život te u novom potomstvu nalazi smisao žrtve i vlastitog ispunjenja. Naglasio je da upravo u tom smjeru ide nastojanje Evangelizacijske korizme u Požeškoj biskupiji, kojem je polazište evanđelje što ga je primila svaka obitelj, te je pozvao sve nazočne, posebno bračne drugove, da imaju vremena za sebe, za sabranost, za razmišljanje o Božjoj riječi i za molitvu kako bi se ispunili njegovim svjetлом i snagom. Biskup je čestitao obitelji Grganić na svjedočanstvu koje daju u našem društvu te pozvao vjernike da poštuju i pomažu obitelji s brojnom djecom.

U Voćinu kršteno peto i šesto dijete

U župnoj crkvi i svetištu Gospe Voćinske biskup Antun Škvorčević predvodio je 17. ožujka euharistijsko slavlje na kojem je krstio Darija, šesto dijete u obitelji Marijana i Dragice Nikolić, te Ivanu, peto dijete u obitelji Ante i Luce Škrobić. Biskup je u pozdravu podsjetio da u Evangelizacijskoj korizmi nastojimo po evanđeoskim mjerilima provjeravati naš odnos prema životu i izrazio radost što danas jedna obitelj sa šestim a druga s petim djetetom koje je donijela na krštenje svjedoče da nisu postale žrtvom javnog mišljenja koje po kriterijima sebičnosti i hedonizma podrugljivo promatra obitelji s brojnom djecom, nego su se opredijelile biti s Bogom na strani života. Čestitao je supružnicima Nikolić i Škrobić na časnom primjeru vjernosti životu i zahvalio na služenju Bogu i narodu po kojem imaju posebno dostojanstvo. Pozvao je nazočne vjernike da u ovoj dragoj prigodi, sjedinjeni s Marijom u njezinu voćinskem svetištu, mole za obitelji u Požeškoj biskupiji i cijeloj Hrvatskoj, da budu zajedništvo ljubavi i donositeljice života. Pohvalio je obitelj Nikolić i Škrobić što su se na svoj način ponizile u očima mnogih naših sugrađana, opredjeljujući se za brojnu djecu, ali da će po Isusovoj riječi biti užvišene. Potaknuo je nazočne da se ne odreknu vrijednosti koje su donijeli iz svog zavičaja, posebno bračnih i obiteljskih, svoje velike otvorenosti za brojnu djecu, te da ostanu primjer kako se vjeruje Bogu i životu i s njime gradi sadašnjost i budućnost.



PAVLE PRIMORAC

Promišljanje o uskrsnuću

Jesmo li se kao kršćani i Isusovi učenici ikada u dubini duše upitali što naš učitelj Isus u našem životu očekuje od nas i kake s nama ima planove? U strci, žurbi, stresu zasigurno nismo često bili otvoreni za Božji glas u nama i tako nam Bog, zbog te naše unutarnje buke, nije mogao šapnuti nešto u našem srcu. A Bog svakome od nas ima nešto progovoriti, Bog sa svakim imenom neke planove. Da bismo to shvatili i otkrili, da bismo otkrili istinsku tajnu našega i Božjega života, da bismo otkrili misterij naših duša i našega odnosa s Bogom, potreban je prvi preduvjet – otvorenost Bogu.

Istinski kristotražitelji

Sada se, ako smo istinski kristotražitelji, možemo slobodno pitati kako i na koji način mi možemo biti otvoreni prema onome što je iznad nas? Sama *Biblja*, ali i svjedočanstvo i iskustvo svetaca Crkve Božje govore nam da moramo prije svega ljubiti Boga čitavim svojim bićem. Sveti Alfonz Liguori kaže nam u svojim svetačkim mislima, punim ljubavi prema Bogu da je jedan od najboljih putova u ljubavi i usmjerenošt prema Bogu – zahvalnost. Mi smo kao kršćani dužni biti zahvalni Bogu. Zašto smo u dubini svoga života često nesretni, zašto smo rastrgani, puni stresa, grijeha, prijezira, lakoćnosti i drugih neurednih težnji?

Zbog toga što nismo dovoljno zahvalni Bogu.

Duhovni vidici

Kada Bogu zahvalimo na daru života, kada mu zahvalimo na svemu onome što imamo, naši duhovni vidici postaju široki, naša vjera postaje dublja, naš odnos prema Bogu postaje kvalitetniji i snažniji. A upravo to i jest cilj ljubavi prema Bogu; da na temelju te duhovne kvalitete kojom treba biti zahvaćena naša vjera posjedujemo život vječni – vječno zajedništvo ljubavi prema Bogu. Netko se može truditi

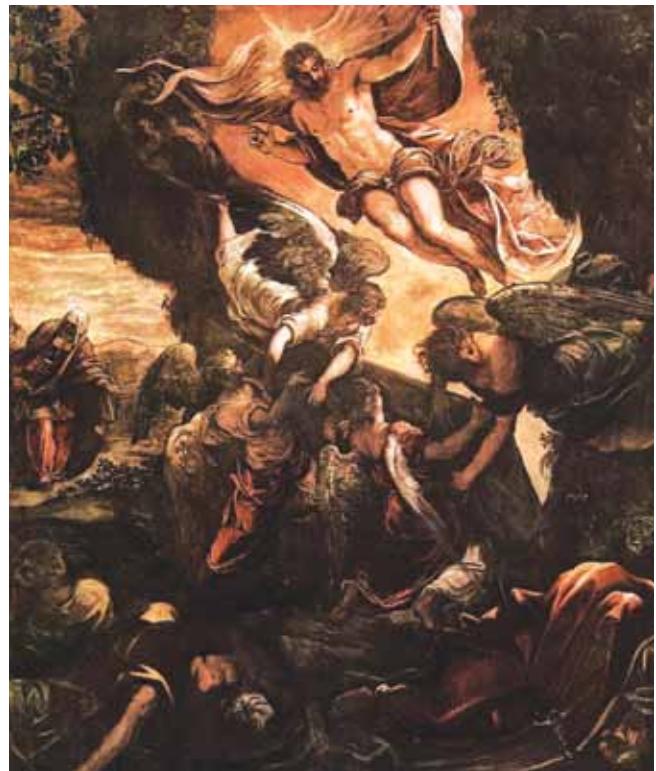
pripadati Bogu čineći male dnevne žrtve, netko može milostinjom, neki čestim hodočašćem i molitvom, ali najsnažnije pripadanje Bogu događa se zahvaljivanjem.

Predanost čovjeku

Zahvaliti Bogu na temelju njegove ljubavi i dobrote znači čitavim svojim srcem i dušom uzljubiti dar koji nam omogućuje da Bogu budemo sve više zahvalni – to je euharistija. U tom daru, u kojem je Isus prisutan pod prilikama kruha i vina, zahvaljujemo Bogu što se cito dao za nas u Isusu Kristu. Mi ljudi u odnosu prema Bogu i drugim ljudima u mnogim slučajevima kalkuliramo koliko ćemo dati, gledamo našim ljudskim računima, i to nas čini ne-savršenima, a Isus nas poziva na savršenost. Euharistija nije ništa drugo nego prisutnost Isusove ljubavi prema nama. Ta prisutnost Isusova je muka, smrt i uskrsnuće. U euharistijskom otajstvu događa se Božja predanost čovjeku do kraja. U nama samima, kada primamo Isusa u svoje srce, događa se otajstvo predanosti i, ako smo iskreno otvoreni tom otajstvu, mi postajemo kao Isus, primamo njegove vrline – ljubav, dobro, mir, unutarnju radost, srdačnost, velikodušnost i mnoge druge kvalitete koje nas trebaju resiti kao kršćane i istinske Isusove učenike.

Odustati od svojih računa

Pred nama je još jedna svetkovina Uskrsa. Proslavit ćemo još jednom, i to na dublji način vazmeno otajstvo kroz sveto trodnevje u Velikom tjednu. Jesmo li spremni plodove euharistije usaditi u svoje srce? Jesmo li spremni više ljubiti Isusa i na temelju te ljubavi više ljubiti bližnjega? Jesmo li spremni ljubiti svoje neprijatelje, one koji nam čine zlo? Jesmo li spremni odustati od svojih ljudskih računa u odnosu prema bližnjemu i prepustiti Bogu da vodi naš životni „slučaj“? A onaj koji Bogu preda svoje probleme sigurno će mu sve izaći na dobro.



Usadimo Božje vrline

Isus je pred svojega nebeskoga Oca stavio sve ono što ga muči, osobito na Maslinskoj gori u svojoj snažnoj prisnosti s Ocem. I Otac ga je na kraju proslavio. Vjerujemo li mi da nas kroz našu životnu muku Bog može proslaviti? Da sve ovo što trpi-mo u svojem ovozemaljskom životu nije ništa prema budućoj slavi koju će nam dati Otac u Isusu Kristu. Ne trebamo se bojati. Trebamo se samo okrenuti Isusovoj ljubavi i na početku svakog euharistijskog slavlja zamoliti da nam oprosti trenutke kada smo mu bili nezahvalni i zamoliti ga da ga sve više uzljubimo. Naš Bog je tako divan, tako velik, toliko je milosrdan i pun ljubavi. Pokušajmo u svoje srce usaditi neke Božje vrline i primjenjivati ih u kršćanskom životu. Iza nas je Evangelizacijska korizma koja nam je bila postavljena kao pastoralna zadaća da bismo produbili svoj odnos s Bogom. Kako smo iskoristili te trenutke milosti? Je li nam ovogodišnja korizma pomogla da budemo doista Isusovi? Neka nam i ovogodišnja korizma bude snaga i poticaj kako bismo snažnije doživjeli otajstvo Isusova uskrsnuća i vječnu proslavu u nebu.

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega • GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević • UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić • LEKTOR: Marina Čubrić
GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak • TISAK: Grafika Markulin, Lukavec • ISSN: 1846-4047 • ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega • Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295
e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Pješice išao u Sarajevo, Medugorje, Mariju Bistrigu, Udbinu...

Piše: Višnja Mikić • Fotografije iz obiteljskog albuma



Do 1992. godine sada 60-godišnji Mican Oršulić živio je u župi Dolina kod Bosanske Gradiške, a onda ga je rat natjerao na izbjeglištvo. U Hrvatsku je došao 12. rujna 1992., na blagdan Preslavnog Imena Marijina, pre-

plivavši Savu. U rodnom selu ostali su mu supruga, dvoje djece, majka i brat sa svojom obitelji. Svi oni stižu u Hrvatsku nakon pola godine, u Ratkovicu, u novokapelačku župu. Prognanički život uljepšalo mu je rođenje treće kćeri. Kasnije gradi obiteljsku kuću u Okučanima, gdje seli s obitelji. Danas radi kao tajnik općine, a aktivan je u župi sv. Vida.

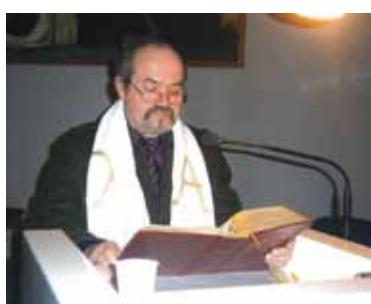
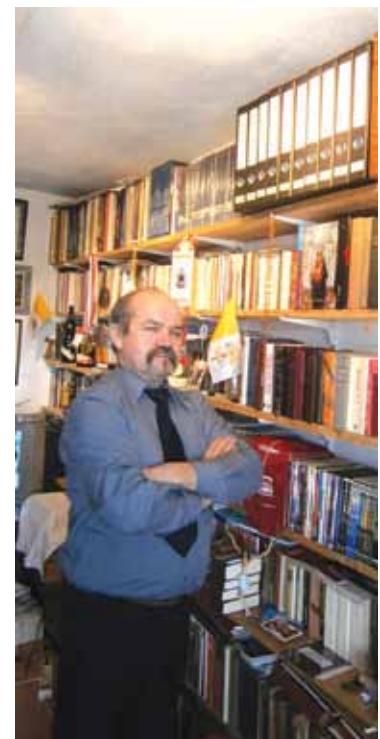
Mican je i poznati pješak-hodočasnik, posebno u marijanska svetišta. Ljubav prema pješačenju, kaže, duguje prijašnjem novokapelačkom župniku Nikoli Jušiću koji je svoje vjernike poticao na pješačka hodočašća u Pleternicu, Gospu od Suza,

u Kloštar, na Gospino polje iznad Bilog Briga, u Voćin. S njima je pješačio i Mican. Kasnije je osjetio potrebu pješačiti u Medugorje, zatim u Požegu, na Euharistijski kongres, potom u Mariju Bistrigu, uz 10. obljetnicu proglašenja blaženim Alojzijom Stepinca. Pješačio je u Udbinu na blagoslov crkve Hrvatskih mučenika, prošle godine u Zagreb na susret sa Svetim Ocem, pa u Sarajevo na beatifikaciju Drinskih mučenica. Nikad ne spominje žuljeve, vremenske nepogode, nesigurnost na putu. Sve je prevladavao s krunicom u jednoj i hodočasničkim štapom u drugoj ruci.

Mican ima i zanimljiv hobi – skupljanje Biblija na različitim jezicima. – Pisana Riječ Božja u Svetom pismu nikoga ne može ostaviti ravnodušnim. Ja sam je, na sebi svojstven način, zavolio i poželio Bibliju na više jezika. Postao sam tako „kolekcionar Božje Riječi“. Do sada imam 80-ak primjeraka na dvadesetak jezika. S posebnom ljubavlju to skupljam, a u 10 registratora imam snimku Svetog pisma s interneta. Imam i preko 70 filmova snimljenih prema motivima iz Svetoga pisma – ističe Mican. Godine 1996. pokrenuo je glasilo „Suza dolinska“ namijenjen prognanima i raseljenima iz njegove rodne župe.

Autor je i monografije o rodnoj župi „Dolina bosanska u prošlosti i sadašnjosti“.

Sudionik je i danonoćnog čitanja Biblije u svojoj župnoj crkvi. Član je Župnog pastoralnog vijeća te rado pomaže župniku fra Damiru Pavliću. Napisao je i scenarij za prikaz „Muka i smrt Isusa Krista“ koji je do sada izведен u brojnim župama.



VALENTIN SVRŽNJAK, GLUHONIJEMI ZVONAR I SAKRISTAN U LAĐANSKOJ S ljubavlju i radošću priprema cvjetne aranžmane za crkvu

Valentin Svržnjak rodio se 8. veljače 1951. godine od oca Lovre i majke Cvjetje rođene Gašparić u Lađanskoj, filijali novoosnovane župe sv. Marka Evanđelista u Markovcu Našičkom. To mjesto nikada nije napuštao. Svi ga zovu Valent i u razgovorima o njemu uvijek lijepo pripovijedaju. Mirne je naravi i vrlo darežljiv, uvijek u ruci ima nešto za malene i odrasle, mlade i stare koje često posjećuje i pomaže u osnovnim potrepštinama.

Život ga nije mazio, ranom djetinjstvu prebolio je tešku bolest nakon koje je ostao gluhonjem. Roditelji su mu bili skromni i jednostavnici u molitvi. Pošteno su radili za svakodnevni kruh svojih obitelji. U tim vrlinama odgajali su svojih petero djece. Valent se radovao s vršnjacima svoga kraja s kojima je mogao čuvati ‘blago’ na seoskim pašnjaci-

ma, onde se igrati, ali što je još važnije – ondje je naučio čitati i pisati. Obitelj je bila jedina škola u kojoj je učio i naučio ljubiti Boga i bližnjega.

Valentova radost postala je neizmjerena kada je prije 25 godina u njegovu selu sagrađena crkva i posvećena sv. Ani. Tada je svećano preuzeo ključeve crkve za čiju se čistoću i urednost s izuzetnom radošću i marom brine kao i za njezin okoliš koji je ispunjen najrazličitijim cvijećem. Mnogobrojni cvjetni aranžmani koje sam slaže svake nedjelje krase oltare, a vjernici su sretni kada vide kako je Valent i cvijeće koje su oni u svojim vrtovima uzgojili spretno složio. Posebno je živopisno o Božiću i Uskrsu uživati u molitvenom ozračju jaslica i Božjega groba. Valent u crkvi pronalazi inspiraciju za život u radosti koji rado dijeli s drugima oplemenjući ovaj svijet.

